

EDITORIALS

The Christian School Movement Why a Failure?

A few introductory remarks, before I expostulate with you and myself on the superscribed subject, may not be superfluous.

First of all, let me emphasize that the remarks I am about to make in these articles are rooted in and proceed from a deeply seated conviction that we must, indeed, have true Christian instruction, higher and lower, for our covenant-children. This conviction on my part was no secret as long as I was tolerated in the Christian Reformed Churches; it has not changed in the least, now I have been expelled from the fellowship of those churches. Although, therefore, it will be already evident from the superscription above this article, and will become clearer still from the article itself, that I am not at all satisfied with the present condition of the Christian School and am deeply concerned about the future when I consider the basic principles that control the Christian School movement and the direction in which it is rapidly developing; yet it is not my purpose to destroy but to build up.

Secondly, my remarks are not made for the comfort and consolation of those, that loudly bewail the present status of our Christian Schools, elaborate upon their faults and shortcomings and really secretly rejoice in the fact, that they may so lament and criticize, because they find in it a convenient excuse to save a few pennies and send their children to the public school. Such an attitude cannot be assumed by those **that** are really convinced of the necessity of Christian Instruction. If these people were convinced of the principle of Christian education, they would not follow the way of least resistance, but the dangers that threaten the Christian School as it now exists, its weaknesses and faults, would only be an incentive to greater effort and urge upon them the question: what can we do to save our Christian School and to put it on a firm and proper basis? Fear of encouraging such people in their attitude and of probably increasing their number has long restrained me from expressing my opinion with respect to the present condition of our schools. However, I will no longer keep silent. Only, let me emphasize that it is my conviction, that as long as we have nothing more ideal than the Christian School as it actually exists today, it is certainly the place, where all our children ought to be instructed.

Finally, it is my conviction that there is something fundamentally wrong with our present Christian School system, and movement, that it is based upon wrong

principles, that it is developing in a wrong direction; that, therefore, we may not rest satisfied with the present condition and status of what is called Christian education, but must put forth all our efforts to approximate the ideal of true Christian instruction. If this is possible by a method of reforming the present system, I would deem this the more desirable way; if this proves to be impossible, the obligation is upon us to begin an independent movement on fundamentally sound principles.

Recently my attention was attracted by a rather glaring caption of an article in the *Grand Rapids Press*: "KUIPER POINTS TO NEW PERIL; Says Christian Schools Are Facing Moral and Financial Crisis."

Naturally, the headline aroused my curiosity. What *new* peril could threaten our Christian Schools now? The article contained a partial report of an address delivered by Mr. R. B. Kuiper, president of Calvin College, before a meeting of the Michigan Christian Teacher's Institute, held in Grand Rapids. According to the report the speaker stated that the moral peril threatening the Christian School consisted in the fact, that our people are losing conviction that the Christian School is necessary for Christian education. Among the causes of this decline in the interest our people evince in the cause of Christian instruction the speaker enumerated the following.

1. The attempt to introduce religious education in the public schools, which would seem to make the separate Christian School superfluous and only cause unnecessary expense.
2. A tendency in the churches to place all emphasis on missions at the expense of Christian education at home.
3. An inferiority complex in the hearts and minds of many of our people caused by the superiority in equipment and buildings of the public schools.
4. A failure to realize the greatness of the threatening danger of modernism.
5. A growing desire to conform to the world in the realm of education.

The speaker also offered some suggestions as to what ought to be done to face and counteract this new peril. He emphasized that there is need of some straight thinking, especially in order that our people might see the patent distinction between religious and Christian education. All religious education, the speaker meant to emphasize, is not Christian instruction; it may as well be modernistic. In the second place, the speaker asserted, that there must be a new emphasis on the necessity of distinctiveness. Our Christian Schools must become more distinctive, for in their distinctive character they have their only reason for existence. And so he finally suggested that

in our Christian Schools 211 instruction ought to be given from the viewpoint of its relation to God ; every subject that is taught must be viewed in that relation.

No doubt, the speaker said, many things that are true, in fact, that are so true that they lie on the very surface of the situation.

But, in the first place, it may be remarked, that his remarks pointed to no new peril whatsoever. The peril is very old. I know not, whether the speaker presented his remarks as indicating a recently arising danger, or whether the caption must be laid at the door of the *Press'* responsibility. Neither does this make any difference. The fact is, that the danger is a very old one. I do not exaggerate the matter if I state that the rather general interest of our people in the cause of Christian education, that is already on the decline, according to the speaker, is itself of a rather recent date. When I became minister in Holland, Mich., sixteen years ago, to mention the cause of Christian instruction from the pulpit was considered similar to lighting a match in a powder magazine. And well I remember how it was considered an act of special courage, when I devoted an entire sermon to the subject. But the cause of Christian education became more popular. The trouble is that the increasing interest in the cause of Christian instruction on the part of many people was no indication of a spreading conviction of the necessity and understanding of the principle of the Christian Schools ; but must largely be attributed to the fact, that the Christian School itself assumed a more popular aspect. While at first these schools had a very poor equipment and not infrequently were conducted in basements of churches, the school apparatus was gradually perfected and buildings arose that need not necessarily discourage people with an inferiority complex, or, stating it more correctly, one does not have to bear the reproach of Christ any more to send his children to a Christian school. It needs cause no surprise that this wave of superficial interest is of brief duration. However, there always were and there still are a number of people, that stand for Christian instruction from principle and deeply rooted conviction. This nucleus must wake up. The rest may be converted to the principle and unite with them; or they may not be converted and refuse to co-operate, whether they be among the common people or among the leaders. But the men that understand the principles of Christian instruction and are convinced of its necessity must gain control of the movement and insist upon instruction that is really Christian. And let all that are fearful and trembling return from mount Gilead even though they be two-thirds of our small army. It shall not worry us. The cause of God's covenant is one of principle, not of pounds or numbers.

(To be continued)

H. H.

Aanbod en Punt I

Onlangs lazen we in een behandeling van de Zondagschoolles in *De Wachter*, officieel kerkblad der Christelijke Gereformeerde kerken, het volgende : "We hebben dan ook in de prediking niet een aanbod van genade. We mogen een aanbod afslaan. Maar een eisch tot geloof en bekeering van Godswege. En wie dien eisch, dat gebod veracht, is ongehoorzaam. Maar zoo dood zijn wij in de zonde, dat we allen ongehoorzaam blijven, totdat God ons hart opent."

We wreven ons eerst eens de oogen uit, knepen onszelven eens in de wangen om ons te vergewissen, dat we niet droomden, en lazen nog eens. Doch zoo stond het er nu eenmaal. Ds. K. Bergsma had het zoo geschreven. En het publicatie-bestuur van *De Wachter* had het zoo laten doorgaan naar den drukker.

Toen ik eens nadacht over dit schrijven in verband met den schrijver, verwonderde het mij toch niet zoozeer dit van zijne hand te lezen.

In de eerste plaats meen ik mij te herinneren, dat Ds. K. Bergsma altijd de beschouwing, die hij in bovenstaande aanhaling uitdrukt, is toegedaan geweest, reeds van zijn studentenjaren af aan. Ds. B. en ondergeteekende hebben samen op de schoolbanken gezeten in het gebouw, dat thans in gebruik genomen is door de Christian High School te Grand Rapids. Als mijn geheugen mij niet misleidt, had hij het in de Dogmatiek-klas destijds reeds te kwaad met den professor, als het ging over het algemeen en welmeenend aanbod van genade. En ik meen, dat hij er toen reeds nadruk op legde, dat de prediking wel een eisch tot geloof en bekeering is, maar dat men niet kon spreken van een aanbod van genade. Als ik thans over die dingen nadenk, verwondert het mij, dat men hem ooit door school heeft gelaten en toegelaten tot de bediening des Woords en der Heilige Sacramenten in de Christelijke Gereformeerde kerken. Maar zoo staat het.

En in de tweede plaats meen ik ook Ds. B. te kennen, als iemand, die zijn overtuiging niet onder stoelen of banken steekt. Daartoe is hij te veel Friesch. Zoo dat het mij toch ten slotte niet zoozeer verwonderde, dat deze uitdrukking van hem voorkwam in *De Wachter*.

Maar dit is ten slotte ook een kwestie van minder belang. De zaak, waar het maar op aankomt, is, dat dit zoo niet kan blijven. Wie A zegt, moet ook B zeggen en moet bereid zijn om het alfabet op te zeggen tot aan Z toe. Hier moet meer gebeuren. En dat wel beide, van de zijde der kerken, die door Ds. B. tot op zekere hoogte officieel worden vertegenwoordigd in het schrijven van de Zondagschoolles; en ook van de zijde van Ds. B. zelf. De kerken hebben Ds. B. aangesteld, om de Zondagschoolles te schrijven in *De Wachter*; er staat op die les dus een zeker kerkelijk stempel; wat er in voorkomt wordt aan het lezend publiek aangeboden als kerkelijk goedgekeurd en aanbevolen. Zij zullen het zoo niet kunnen laten gaan. En Ds. Bergsma

EDITORIALS

The Christian School Movement Why a Failure?

Many of the remarks that were made by Mr. R. B. Kuiper in his speech held at the meeting of the Teachers Institute in Grand Rapids were, no doubt, to the point. When he enumerated the causes for what he considered the new peril threatening the Christian Schools he pointed to some actually existing conditions.

It is true, no doubt, that many people do not longer distinguish between *religious* education and *Christian* instruction. Some have revealed a warm enthusiasm for the introduction of the Bible in the public schools and there are many that would evidently be satisfied with public school instruction for their children if *only* the Bible would be read in those schools. They would consider it a useless sacrifice to maintain Christian schools of our own in that case.

Now, it is, abstractly considered, difficult to see what arguments anyone could adduce to oppose the introduction of the Word of God in the public schools, if this really were possible. Even if the sound principle could be realized on a large *scale* or generally, that education of the children is the task of the parents, and that the State must only intervene in cases of neglect on the part of the parents, it is quite impossible to argue that such State education may not introduce the Bible or even that such State instruction must not be Christian. The Christian citizen would undoubtedly have to demand of the State that also its education be Christian in principle and character. Only, on that bases if this principle Christian parents would not neglect their own calling, but educate their own children according to their own convictions.

But, although in the abstract it is quite impossible to see what objections one could have against a sound Christian State education, the cold fact is that it is quite impossible to introduce the Bible into the public schools as they exist today. For, first, the public school may be nominally under the control of the State, it is actually in the power of every individual **community** and it depends entirely upon the spiritual constituency of each community, what shall be the religious character of the education offered in its schools. It depends on them which teachers shall be appointed in their own schools and it depends on the teacher primarily how the Bible shall be read in case it should become a State law to introduce Bible reading in the public schools. Even if the Bible should actually be read in all the schools, this could only mean that certain selected portions would be offered while others would be systematically eliminated. In other words, although

there would be nominal Bible reading, it would actually be nothing but a corruption of Scripture. And thus the result would be a non-Christian Bible reading, a religious education, indeed, that is thoroughly un-Christian, that, in most cases would be wholly modernistic. Even if the legislature should pass a law introducing the Bible into the public school to the extent that it would have to be read from Genesis to Revelation, which is practically unthinkable, too much would still have to be left to the manner in which the individual teacher would choose to read it and no guarantee could be given that the Word of God were read properly. It requires a Christian teacher to read the Bible as it should be read. A law to read the Bible in the public schools would be paramount to a law excluding all un-Christian teachers, all modernists, agnostics, atheists, which is impossible. Hence, I consider the slogan: "the Bible in the public schools" a dangerous one.

When Kuiper, therefore, pointed to the danger of mistaking a religious education for a Christian education, he certainly was right. Religious education in the public schools I consider more dangerous still than the intentional avoidance of all mention of religion as far as this is possible.

He was right, too, when he emphasized that our Christian schools must be distinctive, and that we must not be satisfied with a little Biblical instruction added to the curriculum, which in other respects is entirely like the instruction given in the public schools, but that the principles of the Word of God must permeate all the instruction, as well as the whole of school-life. Naturally, it is true, that this distinctiveness of Christian education will appear more emphatically in some branches than in others. There is, in this respect a great difference between arithmetic and mathematics on the one hand, and history and general science on the other. But it remains true, nevertheless, that the whole of education must be based on and permeated by the principles of the Word of God.

And it may also be observed that our Christian Schools have hardly begun to realize this ideal. I have great respect and am very thankful for the heroic efforts of some Christian School teachers to base their instruction on the Word of God thruout. But it depends almost entirely on the efforts of the individual teachers, whether their instruction shall be distinctive or not. There are as yet no Christian readers, no Christian textbooks even on the most important subjects. I know of examples of so-called Christian instruction in the field of history, for instance, which show, not only that the rankest textbooks are employed, based entirely on the theory of evolution, but also that the teacher was either totally incapable or unwilling to offer anything positive instead of **her** textbook and the notes she gave in her class-room proceeded upon the evolutionistic scheme of history as much as the textbook, Although, therefore, I am

always ready to express my appreciation of the efforts of individual teachers in this direction, the fact remains, that there is something fundamentally wrong with the system as such.

The same is true of school-life. This is often reflected in various programs, whether in connection with graduation-exercises or otherwise. I hardly ever attend them anymore, for the simple reason that my heart is usually filled with grief and disgust at the end of such meetings, at the silly attempt to apologize to the world for the distinctive character of the Christian School. A large part of these programs is usually devoted to silly jokes, not frequently bordering on profanity. Usually a play or drama or pageant must help to obliterate the distinctive character these programs should evince. And the whole is smeared over with a little Christian varnish, consisting of opening and closing with prayer and the sad attempt of some minister in a fifteen-minute talk to make the people believe that they ought to be thankful for such Christian education!

Do not imagine that I write these things to induce our people to send their children to the public school. My eyes are open to the good elements there undoubtedly are in the instruction that is offered in the Christian Schools even as they are. I would rather warn our people, that they should not abandon the principle of Christian Instruction, neither remove them from the Christian School even as it is today.

My purpose is not negative, but positive.

As I point to these evils, because they cannot be denied, because they are developing fast, and because they point to a deeper evil, to the fact, that there is something fundamentally wrong with the system of Christian Instruction as we have it today and with the very principles upon which it is based.

Kuiper pointed to some evils and dangers, that are, undoubtedly existing.

He did not point out, however, the real underlying cause of these evils.

Neither could he, as will become evident.

And to this deepest underlying cause I hope to point in my next article on this subject.

H. H.

Nog Iets Uit Nederland

In *De Wachter* (de Nederlandsche) van 30 Oct., 1.1. lazen we een korte opmerking over de gemeene gratie, die ons trof, en die misschien belangrijker is dan de schrijver zelf vermoedde.

Ze is van de hand van Ds. S. Datema te Driebergen, die in *De Wachter* brieven schrijft aan zijn vriend Sufridus, en die, waar hij niet lang geleden op een kort familiebezoek is geweest hier in Amerika, daarover

thans enkele wetenswaardige dingen aan zijn lezers mededeelt.

Welnu, in een dier brieven schreef hij ook het volgende :

“Dat “is ook een van de oorzaken, waarom ik in een vroeger schrijven, waarop ook Dr. Henry Beets atendeerde of reageerde, sprak van lading en schip met overeenkomende reuk; terwijl het ook mijn ware meening is, gelezen het stuk van Ds. Van der Mey, dat er wel eens zóó van de *gemeene* gratie gesproken wordt, dat de vraag zich niet laat onderdrukken: behoort dan het wereldleven, behoort de zonde, behoort de wereld zelve ook tot het territoir der algemeene genade, en is het dan niet meer waar wat eenmaal de apostel Paulus sprak en al de eeuwen door is geloofd en beleden door de Kerk, dat de geheele wereld voor God verdoemelijk ligt ?

“Ik weet niet of Dr. Beets of ‘zwager’ Van Dellen of Ds. Keegstra allen gelezen hebben wat door dien *dominé* geschreven is; indien ja, en, zoo groot is ook Amerika niet, dan zullen deze vroede mannen wel eens gezegd hebben: broeder, broeder quo vadis ? en ook geroepen: niet zoo hard ; wij vliegen met de auto zoo de ravijnen in en komen niet weer thuis.”

In de allereerste plaats ben ik Ds. Datema van harte dankbaar voor deze opmerking, ofschoon hij bovenstaande denklijk niet geschreven heeft om mij dankbaar te maken, misschien zelfs heeft hij bij het schrijven niet eens aan mij gedacht. Zijn opmerking raakt mij persoonlijk veel meer, dan hij weten kon. Want ofschoon ik niet met zekerheid weet, welk schrijven van Ds. Van der Mey de brieven schrijver in *De Wachter* op het oog heeft, toch ben ik tamelijk dicht bij de waarheid, als ik zeg, dat hij doelt op hetgeen Ds. Van der Mey over de Gemeene Gratie heeft geschreven in 1924 en dat wel in zijn protest tegen ondergeteekende. En daarom is de opmerking van Ds. Datema voor mij natuurlijk van tamelijk groot belang.

In de tweede plaats ben ik door de opmerking van den geachten schrijver zeer nieuwsgierig geworden omtrent zijn beschouwing van de gemeene gratie. Hij zal weten, dat ondergeteekende heel de theorie der gemeene gratie verwerpt. Eij mij gaat het niet om een zeker misbruik, dat van dze theorie kan worden gemaakt, maar heel de theorie is onschrijftuurlijk en ongereformeerd en ondermijnt het leven der Gereformeerde kerken, beide hier en in Nederland. Maar, als Ds. Datema vraagt of dan ook de wereld zelve, de zonde en het wereldleven tot het terrein der gemeene gratie behoort, dan wordt mijne nieuwsgierigheid opgewekt en zou ik gaarne weten, welke beschouwing de schrijver zelf heeft van de algemeene genade. Gaat het dan, in de theorie der gemeene gratie, zoals deze met name door Dr. A. Kuyper Sr. werd ontwikkeld niet juist over de wereld, het wereldleven en de zonde? Houdt zij niet juist wel in, dat de mensch buiten de wedergeboorte een betrekkelijk goed scheppingsleven voor God leven kan ? Ds. Van der Mey zegt het ietwat sterk, maar

er "notes" van had genomen, deze had vergeleken met elkander, met de Schrift, met de Belijdenis.

En 't zal alles een droom zijn geweest. Ik ben het slachtoffer geworden van mijne verbeelding!

Want ik zeg: er is geen gemeene gratie.

En Dr. Knoppers zegt: dan kunt ge De Gemeene Gratie van Kuyper niet gelezen hebben!

Ik dacht er eerst aan, om Dr. Knoppers een exemplaar toe te zenden van *Van Zonde en Genade*, opdat hij tenminste notitie zou kunnen nemen van ons werk.

Maar ik heb er van afgezien. Ik ben er aan gaan twifelen of ook dat boek zelf geen droombeeld is, waaraan geen werkelijkheid beantwoordt, want als we Dr. Kuyper's Gemeene Gratie niet gelezen hebben, dan hebben we (Ds. H. Danhof en ondergeteekende) ook *Van Zonde en Genade* niet geschreven. Met meedoo-genlooze logica bewijst Dr. Knoppers, dat we destijds gedroomd hebben. Het boek is een bloot "phaenomenon"; het "noumenon" bestaat niet!

Werkelijk, dit is een afdoend advies.

Tenzij ge eerst belijdt, dat er wel gemeene gratie is, gelooft men nooit, dat ge *De Gemeene Gratie* hebt gelezen.

Wilt ge dus bespreking van Kuyper's Gemeene Gratie, dan moet ge eerst toestemmen, dat deze magister het bij het rechte eind had, toen hij zijn werk schreef over de algemeene genade.

Tot ge dit wilt toestemmen, is alle discussie over deze zaak, wat Dr. Knoppers betreft, eenvoudig uitgesloten, afgesneden.

Hoe gansch hopeloos staat dan toch onze zaak!

Dr. Knoppers geeft het meest afdoende antwoord, dat ik nog gelezen of gehoord heb!

H. H.

The Christian School Movement Why a Failure?

III

Once again I must emphasize two things before I proceed.

The first is, as I stated more than once before, that these articles do not at all aim at the destruction of the Christian School, but at its upbuilding. I would consider it a day of great calamity when our people should forsake the principles that all our education, primary and secondary, must be positively Christian.

The second is, that I do not have in mind any particular school, but deal with the Christian School movement in general. The several schools naturally differ greatly with respect to the religious quality of the instruction that is offered. This depends on the teachers' staff, the board, and the constituency of the society supporting a certain school. It is not my purpose to criticize any particular school or schools.

Neither would I consider our paper the proper medium to voice such criticism. And, therefore, it must be borne in mind that the school movement in general is the subject of these articles and that I purpose to point out, that its development has been in a decidedly wrong direction.

Neither am I, when I blow this trumpet, producing a sound that is altogether strange to those that are acquainted with the real condition and development of our Christian Schools and of Christian education in general. Even apart from the speech of Mr. Kuiper to which we referred in previous articles, others have expressed the fear that our Christian School-ship would be crushed on the rocks. In an address delivered before the Educational Convention of the National Union of Christian Schools, held at Holland, Mich., Aug. 26, 27, 1930, on the subject: *How Should We Seek to Guarantee for the Future the Distinctive Character of Our Christian Schools?* the speaker, Dr. Herman Kuiper, informed his audience that to prepare himself for his speech he sent a questionnaire to some of the leading men of the teaching profession, who might be thoroughly acquainted with the present status of the Christian School movement. And here are some of the answers he received and quoted in his address:

"If one of our leading men would have the courage to tell our people that in the matter of Christian rearing we have been in error in stressing Christian school training, at least seventy-five per cent of our people would rejoice and shout: 'Praise the Lord!'"

Another wrote:

"There seems to be a slackening of interest and enthusiasm in the last four or five years."

A third said:

"We are today facing the sad fact that a great proportion of our people, and among them a large number of the graduates of our Christian schools, exhibit a noticeable lack of interest, not to speak of enthusiasm, for Christian instruction."

A fourth:

"We lack in our teaching staffs too much the first essential of Christian personalities."

A fifth:

"Most Christian school teachers do not know what it is all about. The best that most of our teachers have in the way of an educational philosophy is a tender and lovely feeling, evangelical in nature, that our children should have a Christian training. But what this consists of, what the methodology should be, they do not know."

A sixth:

"The principal defect is lack of the right kind, the distinctive kind of teaching. And the reason for that is that there is present in our faculties a good percentage of persons who don't belong there. I don't say that they are not Christian, but they aren't in our schools from any great degree of conviction."

A seventh:

"A good many of our teachers don't know the real difference between a Public school and a Christian school. Many of our teachers cannot apply the Christian principle as they should, i.e., permeate all instruction with Christian principles. Too many of our teachers do not grow in the right direction. If they take courses they get them at the wrong place. All extension work is full of Dewey's, Thorndike's and Kilpatrick's principles."

An eighth:

"The majority of our teachers have not sufficiently grasped Calvinism as a world and life view. For them religion is too much a thing apart. They do not see its basic significance for all knowledge imparted in school."

So you see, that I do not stand alone, when I claim that there is something fundamentally wrong with the movement of our Christian Education and its development at the present time.

But I claim, not only, that the teaching staff hitherto was characterized by a notable weakness and ignorance regarding true Christian Instruction, but no less emphatically, that there has been developing among us a world and life view that usurps the name of being Reformed and Calvinistic, but is fundamentally as remote from true Calvinism as Calvin's views were from those of Servetus. And I maintain, not only that this would-be Calvinism has been widely influencing the Reformed Churches, but also that the control of the Christian school movement of late years has been in the hands of those that are addicted to this pseudo-Calvinistic conception. This is not the first "time I point to this fact. Pears ago I wrote short articles on Pseudo-Calvinism in *The Banner*, till the Board of Publication prevented me from publishing more of them. I claim that this Pseudo-Calvinistic view has been inculcated into our people for years by the ministry, from the pulpit and in the Catechism-room. I claim that its principles have been inculcated in Calvin College. I claim that this evil was greatly aggravated by the fact that many students took post-graduate work in the big universities of the world, in order to obtain a degree and recognition by the world. I claim that many of these are not at all fit to be Christian school teachers, whether in the lower or in the higher grades, but they are. And I claim the Christian school movement has been under the control to a large extent of men of that caliber.

The result is, that an attempt is made to base our whole Christian school system upon a foundation on which it cannot possibly stand.

I have before me a booklet entitled: "Basic Principles of the Christian Schools of America." It contains a platform of principles drawn up for and adopted by the National Union of Christian Schools.

From it I quote;

"SPECIFIC PRINCIPLES."

"The following is an attempt to interpret the more specific religious principles basic to education to which orthodox Christian School communities are committed :

"(a) The Bible is the Book of books. By virtue of its divine organic inspiration (2 Peter 1:21) it is unique among all books. The Bible is not only the infallible rule of faith and conduct, but also the infallible guide of truth and righteousness. All school administration, instruction, and discipline should be motivated by Biblical principles.

"(b) God is triune (Matt. 3 :16, 17). He is the Creator of all that is, the Sustainer of all that exists, and the ultimate end of all things (Rom. 11:36). God who is transcendent (Isaiah 40) and immanent (Ps. 139), is the absolute loving Sovereign over all (Daniel 4 :31) ; men should seek, to do His will on earth as it is done in heaven.

"(c) Man is a fallen creature (Genesis 3). Though depraved man is nevertheless an image bearer of God (Eph. 2 :5), and thru restraining grace he is able to do civil good (Romans 2 :14). Though lost in sin, man can be saved thru faith in Christ (John 3 :16) ; and thru restoring grace, in principle, is able to do spiritual good (1 John 3:9).

"(d) The world is steeped in sin. All aspects of life, individual and family, social and political, industrial and economic, even the animal world, nature and things inanimate, show the marks and scars, the subversions and perversions of sin (Romans 8 :22). The virtue, order and beauty which is still present in the world is a manifestation of God's goodness (Matthew 5:45).

"(e) The all embracing objective of the school is to promote the glory of our covenant God : (a) by seeking in humble dependence upon God to equip the pupil for his supreme task, namely, to realize himself as God's image-bearer (2 Tim. 3 : 17) ; and (b) by seeking in the same dependence upon God to re-constitute the sin-perverted world by realizing God's Kingdom in all spheres and phases of life (Matt. 6 :33). This is possible at least in principle thru Christ, who is not only the Creator (as the Logos) but also the re-creator (John 1).

"(f) In determining the Course of Study to be offered, in preparing the lesson material, in giving the daily instruction, the above purpose should be consciously present as the all-embracing objective. To accomplish this great task, the teacher must have the fear of God in his heart and the determination to live it out in his profession; and he must utilize to the full whatever light God's Special Revelation sheds upon the various realms of human knowledge."

Purposely I quoted the entire platform of principles to intercept the possible indictment of doing injustice to it.

I do not know who are the original authors of this statement of principles.

And I do not care to know. It will save me from another possible accusation of a personal attack. It is not at all the purpose of these articles to fight persons. The cause of Christian Instruction is at stake and nothing else.

The platform of principles quoted above is certainly unfit to serve as a basis of Christian education. On such a basis our Christian School must totter into ruins.

Partly it is altogether too vague and colorless. Partly it is characterized by omission of most vital elements. Partly it enunciates principles that are positively erroneous, modernistic rather than Calvinistic.

The development of this criticism must be left to other issues of our paper.

H. H.

Neen; De Strijdbijl Geen Rust

Zoo denk ik er nog over, ook nadat ik de *rond* schouw, die door Dr. H. Beets gehouden werd in de *Missionary Monthly* van Dec. 1931, gelezen heb. Zelfs ben ik nog in mijn overtuiging gesterkt, dat die *strijdbijl* nog niet begraven kan worden, *mag* worden.

Niet, omdat het mijn doel is Dr. Beets of iemand anders er mee te verwonden. Ware dat het geval, het ware beter, dat we de *strijdbijl* nimmer hadden opgenomen. Maar wel moet deze *strijdbijl* ook in de toekomst gehanteerd worden, omdat het naar mijn innigste overtuiging gaat, niet om personen, maar om de waarheid en het recht, en omdat het welzijn van Gods Kerke juist afhangt van de handhaving van die beide, in verband met elkander.

Dr. Beets mag het gerust van mij gelooven, dat ik niet bedoel hem kwaad te doen, ook niet, als ik de dingen soms bij hunnen naam noem.

Maar als ik de *strijdbijl* zou willen begraven, of rust zou willen geven in dezen tijd, dan zou ik metterdaad kwaad doen aan Gods Kerke in deze wereld.

Doch laat mij onzen lezers eerst een kort overzicht geven van hetgeen Dr. Beets antwoordde op mijn schrijven aan hem gericht in de *Standard Bearer* van 1 Nov. 1.1.

Hij beklagt zich er over, dat ik zoo tegen hem van leer trok in het bewuste artikel, hoewel hij tevens aanstonds te kennen geeft, dat hij te veel van mij houdt, om boos op mij te worden. Hij meent voorts, dat ik zijn doen (het laten beoordeelen van mijne beschouwing door den bril van Dr. A. Kuiper van Rotterdam) in een al te donker daglicht plaatste en dat ik verkeerd deed door dat doen oneerlijk en lafaardig te noemen. Hij raadt mij aan, om over mijne stellingen eens het oordeel te vragen van de faculteiten van de Vrije Universiteit en der Kamper School, desnoods ook van Pot-

chefstroom en Stellenbosch. Want immers, zoo rede-neert Dr. Beets, de geesten der profeten zijn den profeten onderworpen. Hij gelooft, zoo schrijft hij voorts, dat de drie punten van 1924 confessioneel en schriftuurlijk zijn, maar tevens ook, dat die "oorspronkelijke punten van minder belang waren." Wezenlijk, zoo meent Dr. Beets, bestaat onze leer immers slechts uit ontkenningen: er is geen algemeene genade, geen stuiting der zonde, geen doen van burgerlijke gerechtigheid. En deze ontkenningen zijn niet uitgesproken in onze Geref. Belijdenis. Ergo, ze zijn van minder belang. Het spijt hem daarom dan ook, dat wij dit niet kunnen inzien en niet van plan zijn om de *strijdbijl* rust te geven. Maar toch leeft hij nog steeds in de hoop, dat er eens een eind zal komen aan dat onderling verbijten en verketteren. Hij is bang, dat er zeer ernstige tijden komen en die tijden zullen ons misschien nog dwingen om naast elkander te marcheeren en vereenigd te strijden tegen gemeenschappelijke vijanden. Er zijn trouwens ook veel gewichtige punten van overeenkomst onder ons. Wij moeten den weg niet bewandelen van de broeders in de Geref. Kerken van Nederland, die zich thans weer zoo warm maken over de Chr. Geref. Kerken aldaar en haar een "scheurkerk" noemen. Wie is ook gerechtigd om te oordeelen, of de Chr. Geref. Kerk een scheurkerk is, en ten onrechte bestaat? Wie zal daarover als jury zitten? Oordeelden de Hervormden niet evenzoo over de Afscheiding en over de Doleantie? Oordeelden de Roomschen niet, en doen ze het heden ten dage nog met, ook zoo over de Reformatie, die ze brandmerken als revolutie? We storen ons daaraan immers niet? Dr. Beets is het dan ook in dit opzicht van harte eens met de *Standard Bearer*: wij zijn Protestantsche Gereformeerden en laten ons niet afschrikken door het getuigenis van menschen. Daarom kan Dr. Beets dan ook van harte de broederhand reiken aan de broeders van de *Standard Bearer*, ook al zouden wij dit onzerzijds weigeren.

Zoo schreef Dr. Beets.

Nu moet het mij allereerst van het hart, dat het mij zeer spijt, dat Dr. Beets op de ééne zaak, waarover het in mijn artikel ging, feitelijk niet ingaat, maar schrijft over enkele algemeenheden, en ten slotte het eigenlijk voorstelt alsof het een kwestie is van elkander de broederhand toereiken.

En over dit laatste ging het juist heelemaal niet. Broeders mogen elkander toch zeker de waarheid wel zeggen?

Welnu, ik meen nog altijd de waarheid geschreven te hebben in het artikel, waarover Dr. Beets zich meent te moeten beklagen. Het ging eenvoudig over het aanhalen van een gedeelte van een der door Dr. Kuiper Jr. in de *Gereformeerde Kerkbode van Rotterdam* geschreven artikelen over mijn boekje: *Genade Geen Aanbod*. Wat ik wraak is het volgende: 1. Dr. A. Kuiper Jr. toont duidelijk, dat hij over onze beschouwing schrijft, zonder de zaak ook maar in het minst te verstaan. Daarom stelt hij mij verkeerd voor. En

lijke beginsel, Hem, dien wij *alléén* volgen moeten, waar Hij ook heengaat, onzen oppersten Leidsman en Voleinder des geloofs, om tot deze voorgestelde volkomenheid met volle zekerheid te komen? . . . Hij (Christus) is onze Princeps, Hij volstrekt alleen, Hij alleen, de Heere uit den hemel." pp. 126-129.

Zoo stelt dus Dr. Ubbink de drie hoofdvragen, die zich bij de Nieuwe Belijdenis opdringen aan ons; Dwaal ik niet? Welk moet mijn doel zijn? Van welk beginsel moet ik uitgaan?

Een belijdenis is voor Dr. U. niet maar een geheel van uitspraken aangaande onze beschouwing van de waarheid, bestaande misschien uit enkele dorre leerstellingen. Neen, zij is werkelijkheid, geestelijke werkelijkheid. Wie een nieuwe belijdenis zoekt, biedt, moet kunnen spreken van een keerpunt in zijn leven. Het oude is voorbijgegaan, het is alles nieuw geworden. De werkelijkheid, de ééne groote Werkelijkheid, de boven-menschelijke, boven-gedachtelijke Werkelijkheid heeft hem aangegrepen, heeft in hem gestuwd en gedrongen. Hij, die belijdt, is zelf anders geworden. En zijn belijdenis is eigenlijk een bewustwording van die ondergrondsche reële verandering. Zij is zelve niets. Zij heeft haar eigen objectieve werkelijkheid. Zij is naar haren inhoud de uitdrukking van de voor eeuwig en altoos plaats gehad hebbende religieuze verandering. Daarom is een belijdenis dan ook scheiding van de wereld, de scheiding van geloof en ongeloof, een "het wagen met God alleen." Daarbij moet de Nieuwe Belijdenis rekening houden met het geweldige van onzen tijd. Het gaat in onzen tijd om niets minder dan om de Schrift en de Kerk zelve, niet maar om de zuivering der leer in de kerk. Ook moeten we het oude niet weer overdoen. We hebben behoefte aan iets beslist nieuws, en dat vooral op het stuk der Schrift, zooals ook Barth terecht heeft ingezien, p. 138. —

Wat Dr. U. zelf betreft, deze geestelijke werkelijkheid, waarvan hij steeds spreekt, die universeel is, die wijst naar en roept om dit nieuwe, dit bereikte, stuwde reeds lang in hem. Zijn belijdenis, zijn "proeve" is dan ook eigenlijk niet van hem. Zij is in hem *gegroeid*. Hij heeft haar slechts uitgeschreven. Daar, om kan hij dan ook schrijven als een profeet: "En deze werkelijkheid, dit leven, heeft in mij gewerkt, geworsteld tot ook dit *leven* mijn *licht* geworden is, dat mij niet verlaten zal; dat ik hoop te blijven verdedigen." Daarom, omdat Dr. U. gevoelt, dat zijn "proeve" de vrucht, de uitgroei is, niet slechts van zijn persoonlijk leven en denken, maar van die machtige Werkelijkheid, die ook in anderen werkt en stuwt, kan hij dan ook het meervoudige "wij" in zijn Nieuwe Belijdenis bezigen. Hij is zich bewust, dat hij ook voor anderen, voor velen kan spreken. In den grond der zaak spreekt hij voor allen, voor heel de kerk.

Daarom is dan ook de taak der Nieuwe Belijdenis de erkenning, voor den nieuwen tijd en in nieuwe vormen van de ééne machtige Realiteit. Zij dient ons af te trekken van, "wat ons door ledig gedispersteer, gesys-

tematisee; en getheoretiseer, subjectief van elkaar scheidt" om onze aandacht te schenken aan "de objectieve groote ontzagvolle *Werkelijkheid*, waaraan wij gemeenschappelijk toebehooren," p. 144.

H. Ii.

The Christian. School Movement Why a Failure?

IV

The platform adopted by the National Union of Christian Schools to which I referred in a previous article offers itself emphatically as a declaration of *basic principles*. This it announces on the cover of the little book from which I quoted; it is expressed in the heading of the platform proper; and it is emphasized once more in the very first paragraph under this heading: "The following is an attempt to interpret the more specific religious principles *basic* to education." (I underscore, H. H.) It presents itself to us, therefore, as the best, the most specific the Union has to offer. And as such it wants to be criticized.

These "specific" principles are, briefly expressed, the following :

- a. The Bible is the book of books.
- b. God is Triune, transcendent and immanent, creator and sustainer, the loving sovereign over all.
- c. Man is fallen but can be saved through faith in Christ; fallen, he is still God's image bearer and able to do civil good; saved he can do spiritual good.
- d. The world is steeped in sin; the beauty, order and virtue in the world is a manifestation of God's goodness.

e. The task of the school is to enable the pupil to realize himself as God's image bearer, to equip him for this calling; and to reconstitute a sin-perverted world by realizing the kingdom of God.

Now, I made the remark in a previous article that this basis, upon which our Christian Schools are supposed to stand is altogether too vague, too colorless. These principles are supposed to be specific. The fact is, however, that they are not specific at all.

Let me point this out.

The first declaration has it that the Bible is the book of books. Perhaps it is, although it is never quite clear to me what is meant by the expression. Does it imply a comparison with other books? Does it mean that it is superior to all other books? Does it place the Bible on the shelf with other books, only to mark it as the best among them all? The authors of this platform would, perhaps, reply, that they added to this definition of the Bible, that it is unique among all books by virtue of its divine organic inspiration. That sounds very good. And a platform of specific principles, let me add, *must* sound good, for if it does not

it is in danger of being repudiated. Yet, it may not be as good as it sounds. What I want to know, in order to be very specific, is whether *the Bible is from beginning to end the inspired Word of God*. You say: that is exactly what we mean? Splendid! Let us express ourselves just in that way, then! Let us say: *We believe that the Bible is given by plenary inspiration, and that it, therefore, is from beginning to end the Word of God*. There are many that would subscribe to the statement, that the Bible is the book of books, that they believe in organic inspiration, that it is the infallible rule for faith and life, and that yet agree with the higher critics to a large extent and have no scruples to reject large and small portions of this book of books as not so organically inspired. I know not, whether the authors of this platform expressed themselves intentionally in this indefinite manner. Fact is, of course, that the expression: *the Bible is the written Word of God*, is common enough among us, was known also to the writers of these "specific principles." However this may be, especially in our time it is better to be specific on this point. The expression: *the Bible is the book of books*, is not definite, leaves plenty of room for many heresies, even though you add that it is given by organic inspiration. In the form suggested by the platform the definition frankly smacks of Jansenism.

Neither is it very definite when this first declaration continues to say: "The Bible is not only the infallible rule of faith and conduct, but also the infallible guide of truth and righteousness." This: "not only . . . but also" I fail to understand. Perhaps, the writers could elucidate this statement. A guide of truth? A guide of righteousness? In distinction from being a rule of faith and life? Not only the latter . . . , but also the former? Frankly, I do not understand what this means. It surely is not very specific.

Probably, what the writers of this basis for Christian Instruction intended to convey is the idea, that all the instruction that is given in the Christian Schools should be based on the Scriptures, should be permeated with the truth of the Word of God; that Scripture should absolutely be the criterion of all that is taught, so that no instruction shall either be "neutral" nor in conflict with the Word of God. This must not only be the case with the instruction that is given in the Bible as such, with the Bible-lesson, but as much as possible with all other subjects taught in the Christian School. History, for instance, not only sacred but secular as well, is, according to Scripture the realization of the eternal counsel of God and its course tends to the ultimate realization of the Kingdom of God. In a Christian School it must emphatically be taught in this light. It surely cannot use the material that is offered in our modern text-books, which are all based on and proceeding from the theory of evolution. And the same hold for civics, physiology, physical geography, and whatever **other** subjects may be taught in our

schools. And as it is with the instruction proper, so it is with the management of the school, the relation of teacher to pupil, discipline. The appearance and conduct of the teacher, the language he or she employs, the attitude assumed, it should all be in harmony with the Word of God. A teacher must not appear in front of her class as a painted picture, with a rich application of rouge and lipstick and powder, or as the exemplification of the latest fads in style. And school discipline should not follow every whim and fancy of modern pedagogy. The fear of the Lord which is the beginning of wisdom and which is objectively revealed in the Bible, should reign supreme and dominate in the instruction and life of the Christian School.

Perhaps, it was the intention of the authors of "specific principles" to express this.

But why not be definite? Why this studied attempt to be vague and general? Why say: The Bible is the book of books, is unique among all books by virtue of its divine organic inspiration, is the infallible rule of faith and conduct and also the infallible guide of truth and righteousness?

In our day this language may mean most anything.

Under cover of this language the historicity of the first three chapters of the book of Genesis is denied, the narrative of creation is harmonized with the theory of evolution, the history of Adam and Eve, Paradise, the fall, etc., receives a new meaning. Yet, we still speak of the Bible as given by organic inspiration and as the infallible rule of faith and life!

I do not accuse the writers of this basis for Christian Instruction of such intentions.

I repeat, I do not know the authors. Not a single one of them.

But as far as the terminology is concerned, they may have been Janssen-men.

And why not express ourselves definitely and in a much simpler form?

Why not simply say:

The Bible is from beginning to end the written Word of God, given by infallible inspiration. All school administration, instruction and discipline shall be based on it and permeated by its teaching, for we acknowledge that the fear of the Lord is the beginning of wisdom ?

H. H.

ATTENTIE, INZENDERS VAN VRAGEN

We hebben nog allerlei vragen liggen, die we nog niet konden beantwoorden. Men hebbe slechts een weinig geduld.

De Redactie

heid, die God hier gelegd heeft, verbreken, indien we ook hier gingen spreken van een bijkomend getuigenis van den Heiligen Geest, die apart nog in ons werkt de zekerheid van het door ons waargenomene. En zoo is het eveneens in de geestelijke onzienlijke wereld" . . . p. 190.

In nauw verband hiermede staat ook het feit, dat Dr. U. als een tweede punt van afwijking van de gangbare meening noemt zijn verwerping van de leer der inspiratie der H. Schrift als boek. Een onfeilbare Schrift hebben we niet noodig, volgens Dr. U., om het Woord Gods te ontvangen en te kennen. Wat we noodig hebben is niet een onfeilbare *Schrift*, maar onfeilbare kennis, niet een Goddelijke Schrift, maar Goddelijke waarheid. Een onfeilbare Schrift kan ons niet baten. We stellen zelfs geen belang in haar onfeilbaarheid. We hebben behoefte aan eene Goddelijke Openbaring, maar de vraag of die tot ons komt door een onfeilbare Schrift laat ons, aldus Dr. U., volkomen koud. "Het doet er in 't geheel niet toe op welke wijze we deze kennis, dit volstrekt noodige licht ontvangen, als we het maar ontvangen. De wijze waarop, dat moet Hij weten, Die ons deze kennis bekend maakt, welke Hij het meest geschikt acht," p. 199. De boeken der H. Schrift dienen zich dan ook niet aan als door Goddelijke ingeving geschreven, maar als gewoon mensche-lijke boeken, p. 201. En de bewijsplaatsen, waarop men zich gewoonlijk beroept ter handhaving van de inspiratie-theorie, hebben geen kracht van bewijs, p. 202-204. De inspiratie-theorie is dan ook van recenten datum en wordt eerst in het begin der zeventiende eeuw opzettelijk vermeld en geleerd, p. 206.

Alweer in nauw verband met het voorgaande, wijst Dr. U. er opzettelijk op, in de derde plaats, dat hij principieel onderscheid maakt tusschen het Woord Gods en de H. Schrift. Aan het Woord Gods kent hij een domineerende, aan de Heilige Schrift een dienende beteekenis toe. "Bij ons onderwerp, de Schrift, is het een der noodigste dingen, om duidelijk te onderscheiden, tusschen het *Goddelijk* en het *mensche-lijk* moment in haar," p. 216. We kunnen wel spreken van de woorden Gods, maar in den grond der zaak is het toch beter te spreken van *het* Woord Gods, als één machtige, geestelijke realiteit, het heilig Evangelie, waarvan ook de Catechismus spreekt. En van dit Woord Gods in verband met de Heilige Schrift, schrijft dan Dr. U. het volgende: "Die *echo* Gods, dit *Woord Gods* is de *Schrift* niet, voorzoover zij mensche-lijke woorden en mensche-lijke gebrekkige voorstellingen en mensche-lijke kennis ten deele is, uit tijden met nog beperkter en onjuister kennis dan onze tegenwoordige; het *Woord* Gods zelf is *daarin verborgen*, is geheel iets anders, is volmaakt van schoonheid, is eeuwig ondoofbaar licht, waarin gansch geen duisternis is, Goddelijk Licht uit Goddelijk Licht; allesdoorstralend Licht, een oneindige Goddelijke werkelijkheid, die werelden schiep en nog schept, de lichtende Goddelijke 'Parel van groote waarde' in de donkere schelp der *mensche-lijke Schrift* van

eindige en duistere mensche-lijke kennis en voorstel-ling, op den bodem der diepe zee onzer mensche-lijke wereld, waar haast geen licht meer doordringt; deze mensche-lijke *Schrift* is slechts de donkere aarde, waarin de onverderfelijke goudschat van Gods Woord *verborgen* is," p. 228.

En als ge dan Dr. U. vraagt, of hij op deze wijze ons toch ten slotte niet den Bijbel ontroofd en van de Schrift een boek maakt als alle andere boeken, waarin ook wel Goddelijke waarheid staat, maar ten opzichte waarvan ik mij toch eerst moet afvragen, of hetgeen ik lees wel waar is, dan schrijft hij: "Hierop antwoord ik met de meeste beslistheid, dat deze bepaalde, concrete H. Schrift, dat *dit* Boek, deze onze Bijbel ons klaar en volkomen, en, ik voeg er aan toe, onfeilbaar, God doet kennen, 'te weten, zooveel als ons van noode is in dit leven tot Gods eer en de zaligheid der Zijnen' (Belijdenis, art. 2). Heb ik het bijzonder karakter en het *wezen* niet genoeg onderscheiden, wanneer ik den Bijbel noemde, het Boek, dat naar Gods wil in staat en bestemd is ons Gods Woord te doen hooren en verstaan?"

Zoo kunnen onze lezers zich dan nu een voorstel-ling vormen van hetgeen Dr. Ubbink ons biedt ten opzichte van de leer aangaande de Heilige Schrift en het Woord Gods. We kunnen zijne voorstelling kortel-ijks samenvatten als volgt:

1. Het Woord Gods, dat Zelf onfeilbaar is, komt tot ons en wordt gedragen door de H. Schrift, als men-sche-lijk boek, met al het gebrekkige en feilbare, dat steeds het mensche-lijke kenmerkt.

2. Dit onfeilbare Woord Gods, dat door de men-sche-lijke en gebrekkige Schrift tot ons komt, kunnen wij onfeilbaar kennen, door een onmiddellijke geeste-lijk-intuïtieve kennis, zooals wij in het natuurlijke b.v. onmiddellijke kennis hebben van het licht der zon.

3. Dit onmiddellijk kennen is vrucht van eene werking des Heiligen Geestes in ons, die echter niet bestaat in een getuigenis, dat al deze boeken van God zijn en door Goddelijke ingeving ons zijn geschonken, maar in eene werking op ons hart, op ons geloof, waar-door wij in staat zijn de eeuwige realiteit van Gods Woord onmiddellijk, direct te grijpen.

H. II.

The Christian School Movement Why a Failure?

Iv

The second of the "specific" principles declared by the Union in its "Basic Principles of the Christian Schools in America," reads as follows:

"God is Triune (Matt. 3:16, 17). He is the Creator of all that is, Sustainer of all that exists, and the ultimate end of all things (Rom. 11:36). God who is transcendent (Isaiah 40) and immanent (Ps. 139), is

the absolute loving Sovereign over all (Dan. 4 :31) ; men should seek to do His will on earth as it is done in heaven."

This is, indeed, a weighty article. But another question is, whether it is specific.

It expresses many of the great dogma's of Christendom concerning God, and by doing so it eliminates many erroneous unbiblical, modern views of the Most High, such as Unitarianism, Pantheism, Deism, and, to a certain extent, at least, also Evolutionism. The article would fit nicely in a general, Christian Confession of faith.

But as an element in a specific declaration of principles upon which our Christian Schools are founded, it is too general and quite worthless.

There is nothing "specific" in it, unless the Union means by specific the same as generally Christian.

For, all creeds can unite on this basis. Roman Catholics, Methodists, Lutherans, Baptists, Pre's, Posts, A's, — all will be quite ready to subscribe to this article of faith.

It is, however, peculiar that the only class of believers that might have scruples to sign their name to it are those of the Reformed type. He certainly would raise a question or two before he would express agreement with this declaration of faith concerning God. He would, undoubtedly, ask an explanation of the statement, that God is the loving Sovereign over *all*. He would first inquire into the exact meaning of "all" in this connection. Does that mean "all men"? If not, what does it signify? If it does signify all men, is't the purpose of the statement to convey the thought that the sovereignty of God is a sovereignty of love with relation to all men? If this is the meaning of the statement no true Reformed believer will subscribe to it, and I consider a "Christian School" that is based on such principles as these positively dangerous to the maintenance of our Reformed faith. Then, too, he would ask a question or two about the last statement: men should seek to do His will on earth as it is in heaven. Rather general and vague, is it not? To be sure, no one will deny the statement as it is there, provided it merely intends to express that all men are responsible before God to live according to His will, to serve and glorify Him. But does it simply mean to convey this idea? Is it not strange that the terminology here is derived from the third petition of the Lord's prayer? And, considered in that light, is it not, to say the least, somewhat suspicious that it is predicated of men in general, that they should seek to do God's will on earth as it is done in heaven? Does the statement not smack of the modernistic idea, that all men must simply unite to strive for the realization of God's will in this world ; that by doing so we will establish the kingdom of God in the world ; and that this is entirely possible because of man's inherent goodness ?

Personally, I am afraid of these statements to which any modernist will gladly subscribe.

And why, we would ask the authors of these "specific" principles and the Union that adopted them, while speaking of God and declaring such important things of the doctrine concerning Him, did you not insert a word or two about the equally important truth of God's sovereign counsel, about the surely "specific" truth of election and reprobation? This truth is more closely related to "specific" Christian education, leads more directly to a sound basis for the maintenance of separate Christian Schools than any other truth declared in this second article. Should not a platform of principles, of "specific" principles of Christian education show, at least, why it is the duty of Christian parents to maintain separate Christian Schools? Surely, the doctrine of the Trinity, of the transcendence and immanence of God, of the loving sovereignty of God over all, — these truths do not necessitate the maintenance of separate Christian Schools. Why, then, while declaring truths about God, did not the Union also declare our faith in the eternal counsel of God? And why did it choose to cover up this truth in ambiguous and very general and vague statements, that may easily be interpreted as being contrary to our Reformed faith such as the declaration that God is "the loving Sovereign over *all*" and that "men should seek to do His will on earth as it is done in heaven" ?

It appears to me that in these declarations of "specific" principles there is a studied attempt to be as vague and general as possible. It seems as if the Union proceeds from the notion that the existence of our Christian Schools has nothing to do with the more specific truths of sin and grace, of election and reprobation, of the fact that God's people are a peculiar people in the world, and that, after all, the existence of separate Christian Schools is entirely due to the fact that Christian parents cannot make a common cause with the world, especially in the sphere of education. The same impression we receive from an article written by the general secretary of the Union in *Christianity Today* of Dec. 1931. There we read, for instance: "What we are really concerned with in education is the meaning and the purpose of that which has been created. This meaning and purpose has been unalterably fixed by the thought of God. The untutored child, now, is innocent of all divine intelligence in creation. It sees naught but things, objects in the rough. To give creation its God implied interpretation and have it serve its God intended purpose — this is the business of all true education. To educate a child implies that we lead the child to think God's thoughts after Him. Education is an attempt to make the God-glorifying purpose of creation read to the thought life of the child. To crown God-consciousness with a godly life is education's goal. In and through the life of the child God must become all in all. In so far as this

situation obtains, in so far as the child is educated, in so far the man of God is 'thoroughly furnished unto all good works' (II Tim. 3 :17). The divine intelligence and the divine purpose which lies back of, and in, all that which God has created is divinely good. In so far as education correctly interprets divine thought implicated in creation, in so far can it be said to be true education. In so far as education fails to interpret correctly divine thought in creation in so far education is a mere pretense, a beating of the air."

And I add : in so far as Christian education is based upon such principles in so far it is mere modernism.

For, we must not imagine that it is even Christianity to think the thoughts of God after Him as revealed in creation, neither that an education that aims at this as its goal will thoroughly furnish the man of God unto all good works. This is mere philosophy. The apostle Paul does not write to Timothy that by thinking the thoughts of God in creation after Him the man of God will be thoroughly furnished unto all good works, neither do you find this in Scripture at all. What the apostle does write is : *"And that from a child thou hast known the holy scriptures, which are able to make thee wise unto salvation through faith which is in Christ Jesus. All scripture is given by inspiration of God, and is profitable for doctrine, for reproof, for correction, for instruction in righteousness; that the man of God may be perfect, thoroughly furnished unto all good works."* This is quite different from the language of the secretary of the Union. Not to think the thoughts of God in creation after Him, but to know the truth of God in Christ Jesus from the holy scriptures and to receive grace to apply and live this truth of God, this is, for the man of God, to be thoroughly furnished unto all good works. And to instruct the child in this wisdom, the beginning of which is the fear of the Lord, that is education. Let us not assume an apologetic attitude with respect to our Christian Schools. They mean to be specifically Christian. Let us not make the attempt to present our Christian Schools as generally acceptable to the whole world. They are not and never will be !

I offer to rewrite this second article in some such form as here follows:

"God, Who created and sustains all things and governs them according to His sovereign counsel; Who is Triune and, as such, lives an eternal covenant-life of friendship in infinite perfection; from eternity chose and in time forms a people unto Himself, to stand in covenant-relationship unto Him in Christ Jesus their Lord, that they might walk in all good works which He ordained for them and in all their life in the world should be to the praise of His glory, children of light in the midst of a crooked and perverse generation."

Is this too "specific" to suit your taste?

Let me call your attention to one fact, at least, that it is thoroughly Scriptural.

H. H.

Zoo Is Het Al Evenmin

De lezers zullen zich herinneren, dat we in ons blad van 15 Jan. 1.1. reflecteerden op een schrijven van Dr. J. Van Lonkhuyzen, waarin deze uitdrukking gaf aan de gedachte, dat de historie van mijne afzetting en die mijns kerkerads een bewijs kon leveren, hoe zijne beschouwing van Gereformeerd Kerkrecht hier te lande bijna getriumfeerd had.

Hierop nu schrijft Dr. Van Lonkhuyzen ons het volgende :

"Geachte Hoofdredacteur,

"Gij hebt gelijk, dat in het aangehaalde het woord 'Synode' door 'Classis' vervangen moet worden.

"Met dank voor de toezending en plaatsing,

Uw heilb.,

J. Van Lonkhuyzen."

Dit mag een laconiek antwoord heeten. Het is kort en zinrijk.

Maar het is ook even fout-rijk als zinrijk. De beide deelen van den zin, waarin Dr. V. L. zijn rectificatie meent te maken, zijn onwaar.

Als de doctor schrijft: "Gij hebt gelijk," dan zeg ik : "te veel eer," want hetgeen, waarin Dr. Van Lonkhuyzen meent, dat ik gelijk zou hebben, is door mij nooit beweerd, nog veel minder geschreven in het artikel, waarop Dr. V. L. antwoordt. Ik heb nimmer geschreven, dat in het door mij uit zijn schrijven aangehaalde het woord "Synode" door "Classis" moest worden vervangen.

Want als de geachte broeder schrijft: "dat het woord 'Synode' door 'Classis' moet worden vervangen," dan is dit alweer mis gezien. Want historie is historie. Daar valt nu eenmaal over feiten niet te filosofieeren. En feit is, dat ook al verandert Dr. V. L. "Synode" in "Classis" zijn voorstelling van de historie van de "afzetting" mijner broederen ouderlingen en diaconen er niet juister door wordt.

Ik schrijf nog weer, dat onze broeder deze scheeve voorstelling der zaak niet met opzet geeft. Zijn geheugen speelt hem parten. Maar ik stel er toch prijs op, dat hij de geschiedenis weer goed voor de aandacht krijgt.

Met Dr. Van Lonkhuyzen's "verbetering" er in opgenomen, zou de gewraakte aanhaling uit zijn artikel dan moeten luiden als volgt :

"In de zaak van de groote Eastern Ave. gemeente in Grand Rapids, welke gemeente haar predikant, die door de classis afgezet was, niet wilde loslaten, koos de classis onder leiding van Dr. H. H. Meeter (die aan de Vrije Universiteit te Amsterdam studeerde), de methode door mij verdedigd, n.l., dat in zulk een geval het Geref. Kerkrecht niet toelaat om een kerkerad of kerkelijke ambtsdragers daadwerkelijk af te zetten, maar dat zulk een recalcitrante gemeente in zulk een geval geoordeeld moet worden, het kerkverband te hebben verbroken."

behoefte hebben, bestaat, volgens Dr. U. daarin, dat wij het wagen met Christus en Zijn Woord alleen, dat wij Hem alleen erkennen, als onzen Meester en nu niet meer over elkander meesteren.

Op dezelfde lijn ligt ook de beschouwing van Dr. U. over den Dienst des Woords. De regeling daarvan zijnde in de Dordtsche Kerkenordening is beslist verkeerd, volgens hem: "als op allerlei wijze aan de kerk gebonden, vooral in dien zin, als zou hij slechts van de kerk uitgaan en slechts onder haar gezag kunnen plaats hebben, alleen onder leiding en slechts onder toezicht van den kerkeraad; waarbij men dan dit zonderlinge heeft, dat de Dienaar des Woords, die Herder en Leeraar heet, tegelijkertijd beschouwd wordt, — dien indruk geeft de K. O. — als de meest gevaarlijke, die geen woord mag spreken dan onder voortdurend toezicht van het college van ouderlingen, die hij juist onderwijzen moet, en die dat, wat hij leeren wil, dus niet weten; alsof men bier zulke herders heeft, die onder toezicht van de schapen moeten gesteld worden, ran die schapen, waarover zij het toezicht moeten houden; dat hier zulke leeraars zijn, die onder toezicht moeten staan van hun eigen leerlingen; ook dit zonderlinge, dat een predikant onder het toezicht staat van een college, waarvan hij zelf voorzitter is; ook dit, dat hij het Woord, dat wel goed voor de eigen gemeente is, niet spreken mag in een andere gemeenschap, in een andere kerk. Men zou toch zoo zeggen: spreken, waar er maar gelegenheid is, aanhouden met dit goede Woord, tijdig en ontijdig op deze of op een andere plaats, al was het ook in een speelhol," p. 314, 315.

Hoe Dr. U. wel den Dienst des Woords in de gemeente zou willen geregeld zien, wordt eigenlijk niet duidelijk. Wel komt hij ten slotte nog tot een bespreking van de ambten in de Kerk van Christus en komt dan tot de conclusie, dat er eigenlijk geen ambten zijn ingesteld door Christus voor Zijne gemeente in de wereld. De Kerk heeft eigenlijk niets dan het Woord des Heeren, waarop ze zich kan verlaten. Al het andere in haar is menselijk en daarom gebrekkig. Indien er dan ook al van een ambt zou kunnen sprake zijn in de gemeente des Heeren, dan zou het moeten zijn van het profetisch ambt, maar dan ook weer niet gedacht als een bijzonder ambt, maar als het algemeene ambt aller geloovigen. "Christus had wel 1% Apostelen gesteld, maar daarmede toch niet voor goed het apostel-ambt ingesteld, en nog minder, dat Petrus steeds een opvolger moest hebben. En zoo nog minder een ander ambt; al zegt Paulus, dat de Heere gegeven heeft sommigen tot Apostelen, sommigen tot Profeten, en sommigen tot evangelisten en sommigen tot herders en leeraars, dan leiden wij daar toch niet uit af, dat Hij daarmede deze ambten heeft ingesteld. Immers op een andere plaats zegt Paulus, dat God er sommigen in de gemeente gesteld heeft, ten eerste apostelen, ten tweede profeten, ten derde leeraars, daarna krachten, daarna gaven der gezondmakingen,

behulpseis, regeeringen, menigerlei talen. Hetwelk toch meer den indruk maakt, dat God aan sommigen bepaalde geschiktheden gegeven heeft. We kunnen dus niet zeggen, dat God bepaalde ambten direct of indirect heeft ingesteld," p. 318.

De bestaande ambten behooren niet tot het wezen van de kerk, maar tot de uitwendige organisatie. Ze zijn daarin opgekomen om praktische redenen, niet in opdracht van God. Daarom kunnen we ook niet spreken van het ambt van den Dienaar des Woords. En daarom mag de prediking des Woords dan ook niet worden beschouwd als de bepaalde taak van zulk een Dienaar des Woords, maar is zij de taak aller geloovigen gelijkelijk. Er is immers geen verschil tusschen hen. Ze zijn allen leden van hetzelfde lichaam, en ze zijn allen broeders, de een kan nooit over den ander heerschen. Allen hebben ook precies dezelfde roeping ten opzichte van den dienst des Woords, elk naar de mate der gave van Christus, dien hij heeft ontvangen. Want het Woord is aan allen toebetrouwd. Daarom hebben allen hier gelijke taak en gelijk ambt. De beroepen Dienaar des Woords mag meer bekwaamheid hebben, mag door breede studie en meer tijd meer gelegenheid hebben, om Gods Woord te onderzoeken en dus anderen te doen verstaan; maar overigens zijn allen toch volkomen gelijk in het dienen van het Woord van God.

Hiermede kunnen onze lezers zich ook een voorstelling vormen van hetgeen Dr. U. leert ten opzichte van de Kerk.

Hij keert zich beslist en met alle kracht tegen alle heerschappij van menschen in de Kerk van Christus; wil aan de handhaving en ontwikkeling der waarheid en van het geestelijke leven der gemeente beslist den vrijen teugel laten; wil daarom geen anderen tucht dan die des Woords; wil de kerkelijke tucht afschaffen; ontkent de instelling door Christus van bepaalde ambten in de gemeente, met name van den Dienaar des Woords; en wil ook eigenlijk geen Dienst des Woords in den onder ons gangbaren zin des woords.

En hiermede hebben we het tweede en het grootste deel van Dr. U.'s boek reeds besproken, zoover als het de weergave van zijn inhoud betreft.

H. II.

The Christian School Movement Why a Failure?

V

However general and vague the "specific principles" may be in all other respects, in this one respect they are very specific, indeed, that the authors of this platform have taken pains to incorporate in them the errors and corruptions of the Reformed doctrine that have been adopted by the Christian Reformed Churches in 1924.

This is evident from the third of these declarations by the Union of Christian Schools in America:

"Man is a fallen creature (Gen. 3). Though depraved, man is nevertheless an image bearer of God (Eph. 2 :5), and thru restraining grace he is able to do civil good (Rom. 2:14) : Though lost in sin, man can be saved thru faith in Christ (John 3 :16) ; and thru restoring grace, in principle, is able to do spiritual good (I John 3 :9)."

We must give the authors of this declaration credit, that they surely succeeded to crowd all the errors of the Three Points of 1921 into one brief article, This article makes it absolutely impossible for any true member of the Protestant Reformed Churches to be member of the Union or to support its movement. It is also the death-blow to all specific Christian instruction. For, if a Protestant Reformed person would subscribe to this declaration he would thereby most emphatically deny the confession of his own Church; disavow the very principles for the maintenance of which we were expelled, from the fellowship of the Christian Reformed Churches. And, if this were true, if this second declaration were in harmony with Scripture and the Confessions, there would be absolutely no reason for the costly separate maintenance of our Christian Schools.

Let us pay a little closer attention to this travesty of Reformed truth.

The first part is an apology for the Reformed doctrine of total depravity: Man is a fallen creature. Though depraved man is nevertheless an image-bearer of God, and thru restraining grace is able to do civil good.

In the first place, let us notice, that in this article we are not specifically told how deeply man has fallen, how depraved he is. We are merely told that he is a fallen creature and it is conceded that he is depraved. This is all the more a striking weakness in the article, in the first place, because it hastens to add in *what* sense *he* is *not* depraved, and secondly, because the term "totally depraved" is so generally known and used in Reformed circles, that I am rather safe in concluding, that it is intentionally avoided here. Were the authors afraid? Were they ashamed of their own principles? Or do they not believe in total depravity? Or, perhaps, did they feel that the general public would immediately feel the contradiction, if they would speak of a totally depraved man that is still an image-bearer of God and is able to do good in civil matters?

But is the statement true?

Is it true, without further elucidation, that man is still an image-bearer of God?

I admit, of course, that man thru the fall is not deprived of his rational and moral nature, and that one can see very plainly that according to His nature he *should be* God's image-bearer. I can also admit, that it may be possible to call this rational-moral nature of man "the image of God in a wider sense,"

although I maintain at the same time that it is better not to use that terminology. It is better to distinguish between the image of God in a *formal* and *material* sense. By the former I then mean that peculiar and distinct nature of man, according to which he is so constituted as to be able to bear God's image, to reflect God's life in his own ; that which distinguishes him from the animal. By the latter I mean that proper operation of his nature by which he actually reflects God's image, that is, knowledge of God, righteousness and holiness.

Now, the case is this, that man has retained a few remains of his natural gifts. He has not ceased to be the creature that *ought to be* the image-bearer of God. He is still a moral-rational creature, though wholly corrupt. He became no animal.

But he does not actually bear God's image, but the very opposite; the image of the devil. It is not correct to say, that man lost God's image only partly, while partly he retained it. Nowhere do you read such philosophy, either in Scripture or in the Reformed Confessions. It is not even sufficient to say that he *merely lost* the image of God ; if I lose something I have nothing of that something left, the result is zero. It is correct to say, that the image of God in man changed into its very opposite ; the result is not zero but *minus*. That operation of the image of God whereby man stood in righteousness, holiness and knowledge of God was wholly perverted. He did not merely lose his knowledge, but his knowledge became darkness ; he did not merely lose his righteousness, but his righteousness changed into unrighteousness; after the fall he was not merely without holiness but he was filled with corruption and enmity of God. Because of the image of God in the purely *formal* sense, man is so constituted that he must be either righteous or perverse, holy or Corrupt, a lover of the truth of God or a lover of the lie. He must be God's friend or His enemy. If you please, he must be God's image-bearer or the image-bearer of the devil. He cannot be a zero. He cannot be neutral. That is the truth. And it is the truth, too, that he absolutely lost all his knowledge and became wholly darkness; that he lost all his righteousness and became wholly perverse ; that he lost all his holiness and became entirely corrupt. There are absolutely no remains of his knowledge, righteousness and holiness left in him. If the authors of this third specific principle are ashamed of the doctrine of total depravity, let them cease to pose as leaders of the Christian School movement. Why should they corrupt even that?

Pet they do.

When they say, that man is still an image-bearer of God, they mean, that there is something left in him, some knowledge, some righteousness, some holiness, which, under the influence of the restraining influence of the Holy Spirit is preserved and is able to bear fruit in so-called civil good.

And this is contradictory to Scripture and to the Reformed Confessions.

I must say more about this in our next issue, the Lord willing.

H. H.

Bekentenis van Dr. De Jong

We Iazen in *De Wachter* (der Chr. Geref. Kerken ten onzent), het volgende artikeltje. van de hand van Dr. De Jong, dat we gaarne overnemen. Dit zal ook de bedoeling van den schrijver zijn geweest, ofschoon *De Wachter* met de vriendelijkheid had ons het. nommer, waarin het voorkwam, toe te zenden.

NIET JUIST VOORGESTELD

"Wij hebben in *De Wachter* van 9 September een artikel overgengden van Dr. Impeta over 'Algemeen en Algemeen'. De eenige reden, zooals we toen schreven, dat we dit overnemen, is, dat de lezers zich eens, kunnen vergewissen hoe men in Nederland over dit punt denkt.

"Naar aanleiding van 'Ds. Hoeksema's schrijven is Dr. Impeta daarop teruggekomen in een artikel over 'n Misverstand'.

"In dit artikel schrijft Dr. Impeta onder anderen dit: 'Ik schreef in Mei mijn artikel "Algemeen en Algemeen", dat in ons kerkblad van 13 Juni plaatsing vond.' Ik bedoelde met dat artikel in het minst niet mij ook maar eenigszins te mengen in den strijd der broederen in Amerika. Het was dus onjuist, dat Dr. De Jong meende: zoo denkt Dr. Impeta over onzen strijd'.

"We hebben dit al enkele weken geweten. Verdere correspondentie, die op zich liet wachten, deed ons niet eerder op dit punt terug komen.

"Nu echter willen we verklaren dat we met het overnemen van dat artikel, noch aan Dr. Impeta, noch aan Ds. Hoeksema recht lieten wedervaren. Ter goeder trouw hebben we gedwaald, maar dat neemt het feit niet weg, dat we een onjuiste indruk gaven.

"Het bewuste artikel van Dr. Impeta over 'Algemeen en Algemeen' had, volgens des schrijvers eigen verklaring, geen betrekking op 'den strijd der broederen in Amerika'.

"We vertrouwen, dat de betrokken broeders deze verklaring aannemen. We waren niet voldoende op de hoogte met alles wat er geschreven was en kwamen zodoende tot het geven van een onjuiste voorstelling. Het spijt ons dat zulks is geschied.

"We waardeeren de vriendelijkheid van Ds. Hoeksema, die ons enkele nummers van *The Standard*. Bearer toezond. We plaatsden dit stukje, omdat we nu alles bezitten, wat we wilden hebben voor we op dit punt terug kwamen, en omdat we geen aanleiding willen geven de breuk te vergrooten, die ons scheidt.

"Y. P. De Jong."

We nemen deze verklaring van Dr. De Jong gaarne aan en zijn blijde met deze publieke bekentenis zijnerzijds, dat hij ons verkeerd heeft voorgesteld. Want daarmee is die verkeerde voorstelling ook onder de lezers van *De Wachter* weggenomen.

De bekentenis van Dr. De Jong gaf ons echter nog meer stof tot blijdschap, omdat hij schrijft, dat hij "ter goeder trouw" dwaalde.

Dit beteekent natuurlijk, dat hij het stuk van Dr. Impeta niet in dat bepaalde verband overnam, met het booze doel om ons nu eens verkeerd voor te stellen, maar uit onkunde in betrekking tot onze voorstelling.

Dit verblijdt ons om twee redenen.

In de eerste plaats, omdat ik werkelijk niet gaarne van Dr. De Jong denk, dat hij ter kwader trouw dwaalde. Het is niet aangenaam om bij de broederen aan boos opzet te denken. Het is mij werkelijk een reden tot blijdschap, dat dit met Dr. De Jong dan ook niet het geval was. Hij meende, dat hij ons zuiver voorstelde, toen hij door het artikel van Dr. Impeta bij zijne lezers van ons den indruk wekte, dat wij niet geloofden in de algemeene prediking des Evangelies. Het was hem er dus heelemaal niet om te doen, van ons een scheeve voorstelling te geven. Dat hij het deed, had zijn oorzaak in onkunde met betrekking tot hetgeen wij leeren. En nog eens weer: dat verblijdt mij, om Dr. De Jong's wil. Dwaling "ter goeder trouw" geloof ik veel liever dan scheeve voorstelling met boos opzet.

Maar in de tweede plaats gaf mij deze bekentenis van Dr. De Jong hoop.

Immers toont het, dat Dr. De Jong op dit kardinale punt zelf een verkeerde voorstelling van ons had. Hij meende, dat wij iets leerden, dat wij toch metterdaad nooit geleerd hebben. Hoe Dr. De Jong deze verkeerde voorstelling van ons heeft gekregen, begrijp ik niet. Hij kon ze zeker niet vcrmen uit iets, dat wij zouden hebben geschreven of gezegd. Maar dat doet er ook niet toe. Feit is, dat hij ze had.

En dat bracht mij op de gedachte, dat het misschien niet onmogelijk geacht mag worden, dat Dr. De Jong ook in 1924 reeds die verkeerde voorstelling had. Dit is zelfs zeer waarschijnlijk. En die gedachte gaf mij hoop.

Immers Dr. De Jong zat destijds in de commissie, die de Drie Punten opstelde en die ons voor de Synode wilde laten beloven, dat wij onze "afwijkingen" niet verder zouden verbreiden.

Zou het ook kunnen, dacht ik, dat ook het toenmalige rapport der commissie, voorzoover als het aandeel, dat Dr. De Jong in zijn opstel had, op zulk een verkeerde voorstelling van ons berustte?

En als dit zoo was met Dr. De Jong, zou het dan niet mogelijk geacht mogen worden, dat ook de andere leden der commissie zulk een scheeve voorstelling van ons hadden? Misschien leefden ze allen in de verbeelding, dat wij niet geloofden in de algemeene verkondi-

profeten, der Schrift zelve. Gods Woord is alleen het criterium, is alleen norm en bron. En dit Goddelijke Woord is zelfgenoegzaam. Het kan en moet volstrekt alleen staan. Het heeft geen behoefte aan menselijke steunsels. En heel het leven der Kerk is volstrekt aan dat Goddelijk Woord ondergeschikt.

Voorts legt Dr. U. er ook in de Proeve nadruk op, dat de kerk geestelijk van aard is. Ze is vrij. Hare organisatie moet hier mede rekenen. De laatste mag de vrije uiting van het geestelijk leven der Kerk in het algemeen, der verschillende "kerken" of gemeenten, der verschillende kerkengroepen, noch ook het leven harer leden, niet in den weg staan. Zij mag niet weer worden gebonden aan wetten en inzettingen. Zij heeft geen behoefte aan een machtige organisatie met heeren en regeerders, met priesters en vaders. Zulk eene organisatie is in strijd met haar geestelijk karakter en hare vrijheid. Ook moet de organisatie der Kerk dienen, om hare ware geestelijke gestalte tot openbaring te brengen. Zij vermijde daartoe alles wat gelijkt op de wereldsche staats-gestalte, zoeken hare kracht niet in uiterlijk vertoon van groote scharen, schoone gebouwen, machtige organisaties en wat dies meer zij, maar streve er naar, om de geestelijke gestalte aan te nemen van een koninklijk priesterdom, een heilig volk, om te verkondigen de deugden Desgenen, die haar geroepen heeft uit de duisternis tot Zijn wonderbaar licht.

Ook belijden wij, dat de Kerk een geestelijke eenheid is en dat deze eenheid dient te worden erkend. In welken vorm van organisatie zij zich ook moge openbaren in de wereld, eene kerk is altijd slechts een deel van het groote geheel en opzichzelf geen openbaring van het lichaam van Christus. Daarom dient er dan ook naar de realiseering van deze eenheid te worden gestreefd. Niets betreurt Dr. Ubbink meer dan de onderlinge verdeeldheid en verbroekeling der verschillende kerkengroepen. Een afzonderlijk artikel wordt er zelfs in deze Proeve aan gewijd om de liefdeloosheid, die in de kerken tot openbaring komt, de zucht om eigen kerkje te handhaven, het onderling getwist en geharrewar te betreuren. Dit alles dient te worden gestaakt. De een leere den ander ook hier uitnemender te achten dan zichzelf. Er zij geen kerk meer, die zich opwerpt als de alleen-zuivere kerk, die tot alle andere kerken zegt: komt tot mij. Allen moeten hierin eenheid zoeken, dat ze tezamen zeggen: laat ons tot Christus komen! En men verwerpe elkander als kerken niet langer om vermeende onzuiverheid. Belijdenissen zijn dan ook wel goed, maar niet om daardoor de eigen kerk als de alleen zuivere van de anderen te onderscheiden en te scheiden, noch ook om de leden te binden of als leerreglementen, maar om daardoor voor elkander getuigenis af te leggen aangaande de waarheid en elkander te dienen.

De vraag naar de zuiverste kerkgemeenschap is daarom niet te verwerpen als overbodig en verkeerd. Ofschoon de Kerk het ééne lichaam van Christus is, en alle afzonderlijke kerkengroepen slechts menselijke

organisaties zijn, allen gebrekkig, toch is ieder geloovige geroepen en wordt hij ook gedrongen zich te voegen bij zulk een organisatie. Hij zoeken echter het meer of min zuivere eener bepaalde kerk niet in iets bijkomstigs, niet in het meer of min zuivere van eene belijdenis, maar veeleer daarin, dat men in de gemeenschap der Kerk samenkomt om den Naam des Heeren aan te roepen. Waar dit gedaan wordt, al is een kerk ook nog zoo klein en gering en veracht, daar hebt ge de Kerk. Waar twee of drie in Christus' naam vergaderd zijn, daar is Hij Zelf in het midden.

Ook legt Dr. U. er nog eens weer nadruk op, dat es in de uitwendige organisatie der kerk geen regeermacht schuilen kan en ook geen andere tucht kan en mag worden geoefend, dan alleen die des Woords. Christus is alleen Heer en Koning Zijner Kerk. Hij is echter nog in den hemel. De Kerk op aarde is dan ook feitelijk nog zonder Heer en zonder Herder. Zij is eene herderlooze kudde in het midden der wereld, een koninkrijk zonder Koning en ook zonder uitwendige macht en heerlijkheid. Het is daarom ook beter van haar te spreken, niet als Kerk, maar als Gemeente. En temidden der wereld heeft deze herderlooze kudde toch niets te vreezen. Zij mag goeden moed hebben, want Christus heeft de wereld overwonnen.

Hiermede kan ik het overzicht van Dr. Ubbink's boek besluiten. Ofschoon het natuurlijkerwijze altijd moeilijk blijft, om iemands gedachten weer te geven, toch meen ik, dat het mij tamelijk wel gelukt is Dr. U. te verstaan en de hoofdlijnen van zijne beschouwing en Proeve voor onze lezers te trekken. In een volgend nummer hopen we te beginnen met de beoordeeling van het boek.

H. H.

The Christian School Movement Why a Failure? VI

In our previous article we called attention to the weak and apologetic statement made by the Union of Christian Schools in the third of its declarations under the heading "Specific Principles."

The statement concerns a) man's depraved condition and b) the possibility of his salvation.

In the first part of the declaration it is merely stated that he is a fallen creature, that, however, he is still an image-bearer of God and that by restraining grace he is able to do civil good.

This declaration is specific only in the sense that it embodies all the errors of the "three points" of 1924. It stands very specifically on the platform of the Christian Reformed Church. There is, in fact, no other Reformed Church, in our country or elsewhere, that adopted these principles. The declaration, therefore,

is very narrow. It certainly excludes the possibility of any Protestant Reformed man's signing it.

This is not the place to show that this third declaration, as to contents, is contrary to Scripture and in conflict with the Reformed Standards. I am trying to find an answer to the question why the Christian School movement in our country is, as yet, a failure. And here is part of the answer: *the movement cannot stand on the basis that by the operation of a common grace upon a fallen creature that is still the image-bearer of God he is able to do civil good.*

To do civil good can only mean, that the natural man is able to do good before God in every sphere of civil life, the home, the society, the state, the school. He is, therefore, able to do good before God in the sphere of education, not merely formally, as far as methods of education are concerned, but also *materially*, as far as the contents of the instruction are concerned and this also in an *ethical, moral sense*. The conclusion is that public education is well able to prepare the child for a good life in *this world*.

But that is exactly what the school ought to do. It is not the purpose of the school to prepare the child for confession of faith in the Church, to enable him to appropriate consciously the blessings of salvation in the Lord Jesus Christ, for this belongs specifically to the domain of the Church. But the purpose of the school is to prepare him for a life in the world that is good before God, to give him sound instruction in the various subjects he must know to assume his place in the different domains of this present life. Is it not the distinctive Reformed, Calvinistic conception of life, that it belongs to God in its entirety, that nothing may be excluded from the service of the living God, that His glory is the chief purpose of all? And is it not exactly on this basis that the need is felt for an education that may prepare the child for such a life?

But if the world by the power of common grace can perform this good too, and if, therefore, she can do good also in the sphere of education, what is the use of separating from her in the maintenance of special schools to instruct our children and youth?

Perhaps you will answer that the Christian is able to do spiritual good, the world incapable of doing this. Very well; but if the Christian and the natural man have a common grace, by the power of which they can both do good in civil matters, also in education, then by all means let them unite their efforts to establish common schools on the basis of common grace and let the Christian use his influence to make the good of this common education as good as possible!

But you refuse to reach this conclusion, which is so clearly inevitable? Nevertheless, I assure you, that this principle of common grace, wiping out the antithesis between the Christian and the world in regard to civil matters will bear fruit, will obliterate the practical difference between Christian and public instruc-

tion and thus will prove to be the real cause of the failure of the Christian School Movement.

That we dare no longer to be distinctive as a Reformed people in the declaration of the truth certainly implies that we do not want to be really distinctive in practical life.

How the authors of the "Specific principles" loath to be distinct in their declaration of the truth is clear, too, from the second half of this third statement: "Though lost in sin man can be saved thru faith in Christ; and thru restoring grace is able to do spiritual good."

Notice: *man* has a *chance*, is capable of salvation!

What shall we build on this basis? An organization like the Salvation Army? Or shall we start a City Rescue Mission? It seems to be the only kind of institution one can build on it. Sure it is, that you cannot come to the conclusion that we must have distinctive and separate Christian Schools from the statement that man is capable of being-saved. Let us start some movement to save souls and let us preach that man has a chance to become regenerated "through a personal acceptance of Christ," as the relation between regeneration and acceptance of Christ was explained by one of our Christian High School teachers recently (see *The Banner* of March 25).

Neither can you build a Christian School on the basis of the statement that "man thru restoring grace is able to do spiritual good." For, first, this possibility is left universal: *man* may come to the state in which he can 'do spiritual good. Secondly, spiritual good, according to the interpretation of the "common grace" adherents is limited to such things as faith, hope, love, etc. What does this have to do with reading, writing, arithmetic, civics, history, physical geography, etc., etc.?

Why this lame, vague statement, that is as far from the central line of truth as the poles are from the equator? Because we don't want to be distinct!

For if we wanted to be distinct in principle and practice, this third declaration would have to be re-written in some fashion as here follows:

From a fallen and wholly depraved human race and in the midst of a world that lieth in darkness, a crooked and perverse generation, God saves His elect, establishing His covenant with them and their children in the line of continued generations, forming them by His sovereign grace in Christ into a people of Himself, that they might be His friends, and, living in every sphere of life from the principle of regeneration thru faith, they should shew forth His praises and walk as children of light in the world.

H. H.

De vreeze des Heeren is het beginsel der wijsheid, en de wetenschap der heiligen is verstand.

Daarom heeft hij aan een volmaakte en onfeilbare Schrift geen behoefte. Hij staat dus bespiegeld tegenover de werkelijkheid der dingen, luisterend naar dat Woord Gods, zich latende leiden door de Goddelijke Zelfopenbaring, zooals hij die meent te kunnen kennen door geestelijke intuïtie en vormt zich alzo een levens- en 'wereldbeschouwing. Ik meen, dat ik niet mistast, als ik zeg, dat we ons aldus het gezichtspunt van den schrijver moeten voorstellen. Willen we hem verstaan, dan moeten we voor de aandacht houden, dat hij uit dat oogpunt de dingen heeft gezien en langs dien weg gekomen is tot zijne voorstelling. Daarom gaat hij niet uit van de Schrift als principium. Ik geloof, om een voorbeeld te nemen, dat ik Dr. U. geen onrecht doe, als ik zeg, dat hij de Schrift in de eerste drie hoofdstukken van Genesis beschouwt als gekenmerkt door al het gebrekkige van de menschelijke kennis uit dien primitieven tijd. Gods Woord spreekt ons wel toe uit die hoofdstukken, maar daarmede is de voorstelling, die ons van schepping en val worden gegeven in die eerste hoofdstukken, nog niet te vereenzelvigen met het Woord Gods. Het eigenlijke Woord Gods zal uit de windselen van die menschelijke voorstelling moeten worden losgewikkeld, van dien menschelijken vorm moeten worden geabstraheerd, uit die hoofdstukken moeten worden gedolven als goud uit de mijn. En met dat Woord Gods, dat we alzo in die hoofdstukken hebben beluisterd, werken we dan, om ons een voorstelling te vormen van de werkelijkheid der dingen. Later hoop ik hier meer van te zeggen. Thans kunnen we volstaan met op te merken, dat deze methode niet theologisch, maar filosofisch is. Daarom 'is ze ook tevens, naar mijn innigste overtuiging, verkeerd. Want ze is subjectivistisch. Wat we ten slotte krijgen is de subjectieve beschouwing van Dr. U. van wat hij meent te beluisteren als het Woord Gods en daardoor ook zijn subjectieve beschouwing van de werkelijkheid, niet de objectieve voorstelling der Heilige Schrift. In elk geval ga ik, om redenen, die ik later hoop bloot te leggen, met deze methode niet mede. Ze zal ons, zoo ze consequent wordt gehandhaafd en toegepast, doen uitloopen, waar alle subjectivistische filosofie ons moet brengen en ook metterdaad brengt, op agnosticisme. En in plaats van deze methode meen ik te moeten handhaven, dat de theoloog zich beslist moet laten beheerschen en leiden door de Heilige Schrift als norm, van haar als *principium cognoscendi objectivum* moet blijven uitgaan.

Daarom is het dan ook te verwachten, dat de beschouwing, die Dr. U. ons biedt van de werkelijkheid, eene filosofische, geen theologische is, ook wat haar inhoud betreft. En op verschillende hoofdpunten moet ik van hem verschillen. Dr. U. meent, dat hij deze wereld in een wordingsproces ziet, dat uitloopt op de hemelsche volmaaktheid. Dit is wel het hoofdelement in zijn beschouwing. Alles is in een staat van wording. Dit treft hem, bij de beschouwing der dingen, het meest. Ik meen echter, dat hij hierin toch verkeerd

ziet en dat ook de Schrift ons precies het tegenovergestelde leert. Deze wereld verkeert juist niet in zulk een wordingsproces, bereikt in den weg van wording juist nimmer het hemelsche, maar blijft zich in den kringloop van het aardsche bewegen. Wel is zij het terrein, waarop God Zijn raad uitwerkt en Zijn Verbond realiseert. Maar dit geschiedt juist niet door een wordingsproces, maar door het Wonder der genade, dat centraal in Christus is geopenbaard. Voorzover Dr. U. vasthoudt, dat bij de eerste schepping de eindpaal, Gods doel, nog niet was bereikt, dat God wel waarlijk bedoelde om alle dingen op te voeren naar hunne hemelsche bestemming, straks hemel en aarde in een hemelsche schepping in Christus te vereenigen, alle dingen nieuw te maken en Zijn eeuwigen tabernakel bij de menschen te doen zijn (ofschoon Dr. U. dit ook anders uitdrukt), ga ik volkomen met hem mede. Maar als hij het voorstelt, alsof dit gerealiseerd wordt langs den weg van een theistisch-evolutionistisch gedacht wordingsproces, dan moet ik beslist van hem verschillen. Dit is niet de voorstelling der Heilige Schrift. Want zij spreekt van een diepen weg van zonde en schuld en lijden en dood en temidden daarvan van het Wonder der genade, waardoor en waarlangs God Zijn Verbond in Christus realiseert. En voor deze realisering is deze wereld het tooneel, het terrein. Zij zelve echter ontwikkelt zich niet naar het hemelsche. Zij blijft aardsch en beschrijft een kringloop. Ook kan ik mij niet begrijpen, dat Dr. U. zulk een wordingsproces kan waarnemen. Er is wel voortgang in Gods werk in deze wereld. Er is ook zekere organische ontwikkeling der aardsche dingen, zooals b.v. van ons geslacht. Maar door een wordingsproces komen de aardsche dingen nimmer tot hunne hemelsche bestemming. Veeleer doet het aanschouwen van de aardsche dingen ons altijd weer denken aan den ijdel kringloop, dien ons in het boek De Prediker wordt beschreven. De dingen gaan, binnen beperkten kring, om en om. Es is niets nieuws onder de zon. Wat er is, dat is er geweest en zal er zijn. En al deze dingen maken onuitsprekelijk moede, tot we mogen letten op het Wonder der genade in Christus, waardoor God alle dingen nieuw maakt.

Op deze gedachte moet ik in een volgend artikel nog verder de aandacht vestigen.

H. H.

The Christian School Movement Why a Failure?

VII

That the "Specific Principles" were composed under the influence of the spirit that became manifest in 1924 and that attempted to express itself in the "Three Points," is also evident from the fourth plank in the

platform that was adopted by the Christian School Union in 1925:

"The world is steeped in sin. All aspects of life, individual and family, social and political, industrial and economic, even the animal world, nature and things inanimate, show the mars and scars, the subversions and perversions of sin. (Romans 8:22). The virtue, order and beauty which is still present in the world is a manifestation of God's goodness. {Matthew 5 :45) ."

The first part of this article sounds rather positive. It speaks of a world that is steeped in sin, of the mars and scars, the subversions and perversions of sin. It seems to teach, that in all phases and aspects of life sin becomes manifest and corrupts all things.

And yet, even this first part is ambiguous and not very specific. It is characterized by a certain verbosity that is deceiving. And after all it leaves room for the second part of the statement, which speaks of the virtue, order and beauty that is still present in the world.

It is difficult to conceive how this last part could still speak of virtue in the world, of a virtue, that is a manifestation of the goodness of God, if the first part actually teaches what it appears to express at first sight. If the world is actually steeped in sin ; if every aspect of the life of that world reveals the subversions and perversions of sin,' how could anyone still find room for the assertion, that alongside of this perversity and subversion there is also virtue in the world ?

What is virtue? It is moral goodness and excellency. It is integrity of heart and mind. It is purity of soul. It is the power, the ethical power to perform deeds that are good, that can carry God's own approval. And the article quoted above simply states, without further proof, as a thing that is tacitly assumed, that is not to be contradicted, that is evident to everybody, that there is such virtue, such moral excellency and purity of soul, such integrity of heart and mind in the world, that is otherwise steeped in sin. I say, that this is assumed tacitly and without further proof. For the authors of this platform certainly cannot have meant the reference from Matthew 5 to apply to this statement. It speaks of rain and sunshine upon the just and the unjust promiscuously, but it does not mention one word of a certain virtue of the natural man, that is supposed to be a manifestation of the goodness of God. Nor do the authors adduce any other passage from Scripture as evidence of what they here state. Neither could they. For the Word of God never speaks of the virtue and moral excellency of the natural man, that is dead in sin and trespasses. On the contrary, it constantly teaches that he is wholly corrupt and perverse in all his ways. Nor could the authors appeal to the Reformed Confessions, for they do not teach that there is virtue in the world of sinful men, but that the natural man, by virtue of the remnants of natural light, can have some *regard* for virtue, which is quite

different from the statement that he is actually virtuous. The authors, therefore, tacitly assume that there is such a virtue in the world. I suppose that they observe this and that it is a conclusion they draw from their own perception of the different aspects of life, even though the conclusion is quite in conflict with the judgment of the Word of God.

Now, surely, the authors of this platform do not express themselves correctly, when they ascribe this virtue in the world to a certain goodness of God. It must be due to a goodness of man, a goodness that remained in him and that is preserved in him by the "restraining grace" that is mentioned in the preceding article of these "specific principles." We may safely assume that this is just what the statement implies.

But, to return to our question, how is it conceivable that the authors could speak of a certain virtue in the world, in the light of the first part of the statement, in which they emphasize that the world is steeped in sin? The answer to this question is, undoubtedly, that also 'this first part of the article is not as specific as it might sound. In the first place, it may be pointed out, that the term "world" in the article is ambiguous. It is not quite clear, whether by it the authors mean "the evil world of ungodly men" or "the organic world of creation," for in the rest of the article they speak of both, including animals, nature and inanimate things. In the second place, it cannot escape our attention, that the article merely states that the aspects of life *show* the subversions and perversions of sin. This may mean, and in this article it does mean, as is evident from the last part of the article, that in every aspect of life, the family, society, the state, political, economic, industrial (and it may be regarded as strange that the authors did not add: *ecclesiastical*, for *this* phase is certainly not excluded as far as the mars and scars, subversions and perversions of sin are concerned. Is this omission intentional?) it reveals itself more or less that man is depraved.

Thus we can understand that in these same aspects of life, alongside of these manifestations of sin and depravity, there is still room left for a manifestation of virtue, of integrity of heart, of purity of soul, of moral excellence. In the world, in every phase and aspect of life, you behold manifestations of sin and of virtue side by side.

But, I ask, why Christian Schools if this is the truth?

Is the line of demarcation between God's people and the world not entirely obliterated in this statement?

Is not this description of the ethical condition of "the world" exactly applicable to the Church as well? Again I ask: why did the authors omit the mention of the ecclesiastical aspect of life? We are not Roman Catholics are we, so that we divide the world into different aspects and call one "aspect" holy? And is it not true, that as the Christian lives in these different aspects of life, the subversions and perversions of sin

become manifest in all these phases as well as goodness and virtue that is due to the grace of God? And thus the distinction between God's people and the world is clearly denied. And with the denial of this distinction there is no conceivable *raison d'être* for separate Christian Schools.

Hence, if there is any need of a separate article of this kind after what we suggested as a possible platform in the preceding, we suggest the following:

In the midst of and in distinction from the evil world that lieth in darkness and is perverse in all its ways because of sin,, it is the calling of the people of God to live by grace from the principle of regeneration according to the will of God in every sphere of life, individual, family, social, industrial, political and ecclesiastical, so that they may be children of light in the midst of a crooked and perverse generation. Hence, they insist that all education, that must prepare their children for such an all-sided Christian walk in the world, shall be adapted to this purpose.

H. H.

SAFE IN THE ARK

Shut in by God within the ark,
Not more secure could mortals be ;
Encompassed with the judgment floods,
And yet from judgment wholly free.

Beneath the surging tides that rise
The unbelieving find their graves;
While those within the sacred ark
In safety ride upon the waves. . . .

But floods that rise and floods that fall,
In vain the ark of God assail ;
While over all without it found,
The torrents of His wrath prevail.

And as it was, so is it now,
The message of the Lord refused ;
The strivings of His Spirit spurned,
And priceless days of grace abused.

And as it was, so shall it be,
When judgments, oft and long foretold,
Shall sweep the earth with cleansing fire,
As waters did the world of old.

Then all who have in Christ believed,
And in Him rest and refuge found,
Shall safe with Him in glory be,
With everlasting joys abound.

The Doctrine of Sovereign Elective Grace

The electing and rejecting God is supreme. Such is the plain teaching of Scripture. To deny the sovereign character of elective grace is to deny that God is God ; it is to maintain that of the two, God and man, man is the stronger, and thus the factor that shapes God's choice. This is indeed the lie that constitutes the premise, the supporting pillar, of the average sermon to which our church-going public is made to listen. I realize that the phraseology of which I avail myself in defining the lie with which the modern Evangelical discourse is fraught, may be strange to you. The apostles of a dethroned God and an enthroned sinner would perhaps recoil from declaring that man is able to defeat the purposes of God. They rather speak of a God who loves and wills to save all men (head for head), of a Christ who died for all, and of a (depraved) sinner who can believe if he will. But know that, though God is supposed to will to save all men, many perish, so that the eternal death of an unrepentant sinner spells defeat for the Almighty.' To say, therefore, that God indiscriminately wills to save all, is to dethrone God. To maintain that the natural man, destitute of the regeneration (such is indeed the implication), can will to believe, is to seat him in a throne, left vacant, as was said, by a dethroned God.

Once more, to deny the sovereign character of elective grace is to deny that God is God. Pet many do deny it. The sad fact is that the doctrine of a sovereign election and reprobation is to many a dreaded doctrine. The number of divines in the Christian Church who will consistently champion it, is comparatively small. Many openly decry the conception of a God who has mercy upon whom He will have mercy and hardens whom He wills as the product of a diseased brain and, when pressed, begin to prate of an election reposing upon foreseen faith. Others of a more Reformed persuasion prefer to keep silence about the matter altogether, which they do, except on rare occasions when custom compels them to bring it up. But even then this truth must be neutralized by some such nefarious admixture as "a general well-meaning offer of grace."

Scripture is most outspoken respecting the matter of election and reprobation. This no one, acquainted with the contents of Holy Writ will deny, ever, has denied. According as He has chosen us in Him before the foundation of the world . . . , Eph. 1:4. Elect according to the foreknowledge of God the Father . . . Pet. 1:2. Verily, the doctrine of election runs like a seam of gold through the entire Word. It is the main pillar upon which the truth-structure, reared by the prophets and the apostles, reposes. It is so interwoven with the texture of every other truth of the Christian religion, that to preach any of these is to preach election. There is nothing cold about this doc-

daad Gods, waardoor Hij, door den diepen weg van zonde en vloek en dood en uit deze zonde en vloek en dood, Zijne schepping opvoert naar de hemelsche heerlijkheid. Met dit centrale idee van het wonder staan alle bijzondere wonderen in verband. Middenpunt van dit wonder der genade is Christus, het Vleeschgeworden Woord. Immers is Christus wel de Zoon van Adam, Seth, Noach, Sem, Abraham, Israel, Juda, David en is Hij voortgekomen uit den schoot van Maria, maar niet in den weg van een *wordingsproces*. Het aardsche kwam niet uit bij het hemelsche; de eerste mensch, die uit de aarde aardsch was kon den Heere uit den hemel niet voortbrengen. Integendeel, Hij is uit den hemel nedergedaald om in Zichzelf centraal Gods vriendschapsverbond te realiseeren en straks ook te fundeeren en te verheerlijken in Zijn dood en opstanding. En zoo is het met al het werk der genade. Niet langs den weg van ontwikkeling van het aardsche, maar door het Wonder der genade voert God Zijne schepping op naar de eeuwige heerlijkheid van zijn volmaakt en eeuwig vriendschapsverbond, waarin de tabernakel bij de menschen zijn zal.

Hij doet dit in den weg van zonde en genade, van vloek en dood en lijden, van gerechtigheid en vergeving, van wedergeboorte en eeuwig leven. Daarom moeten we dan ook elkander niet klakkeloos nazeggen, dat Adam in den weg der gehoorzaamheid wel het eeuwige leven had kunnen bereiken. Agedacht nu nog van het feit, dat dit pure filosofie is, moet deze voorstelling toch ook als onwaar worden verworpen. Adam had (bij de veronderstelling, dat hij staande gebleven ware, eene veronderstelling, die, ik zeg het nog eens, pure filosofie is) wel eeuwig in het Paradijs kunnen leven, maar hij was nimmer Immanuel geworden, was nimmer de Heere uit den hemel geworden. **Het** eeuwige leven, dat Gods volk uit den Immanuel ontvangt, had Adam nimmer kunnen bereiken. Maar God had wat beters over ons voorzien. Daarom moeten we ook, in de tweede plaats, zeer beslist vasthouden, dat Adam wel door moedwillige ongehoorzaamheid viel, maar toch geheel naar den raad en wille Gods. God is geen auteur der zonde maar de zonde dient toch Gods raad. Ook zonder den zondeval kon Christus en de Kerke, die Hem de Vader gegeven had, niet uit de lendenen van Adam voortkomen door het Wonder der genade. Daarom moeten we ook, in de derde plaats, met hand en tand vasthouden aan de belijdenis van verkiezing en verwerping, van pit en bolster, van kaf en koren. Want God werkt dit wonder der genade zoo uit, dat kaf en koren tezamen wel opwassen in de natuurlijke saamhoorigheid van ons geslacht, maar toch zoo, dat het kaf altijd rijp wordt als kaf en het koren als koren, om straks voor eeuwig te worden gescheiden. En daarom hebben we dan ook in deze wereld de anti-these en is Gods volk geroepen uit de duisternis tot Zijn wonderbaar licht, opdat het Zijne deugden zou verkondigen, uit het nieuwe beginsel der wedergeboorte zou leven op alle terreinen van dit aardsche

leven, temidden van een krom en verdraaid geslacht. Het gaat er daarbij naar het uiterlijke wel onder, zoolang het dit leven moet leven in deze wereld en op het terrein van het aardsche, maar het heeft de overwinning door het geloof en niemand zal zijn kroon ooit kunnen nemen.

Ik heb slechts heel in 't kort de lijnen kunnen trekken van wat naar mijn hartelijke overtuiging de Schriftuurlijk-Gereformeerde levens- en wereldbeschouwing is en moet zijn, tegenover de voorstelling van Dr. U. Het kan zijn, dat Dr. U. opmerkt, dat hij 'het ook zoo bedoelt. Maar hij zegt het in elk geval anders. En deze grondbeginselen zijn van het allergrootste gewicht, ook voor een juiste beschouwing van Schrift en Kerk, van Openbaring en Inspiratie. Doch hierover later.

H. H.

. The Christian School Movement Why a Failure?

VIII

The fifth of the "Specific Principles" adopted by the Union of Christian Schools outlines the purpose of Christian Education as follows :

"The all-embracing objective of the school is to promote the glory of our covenant God: (a) by seeking in humble dependence upon God to equip the pupil for his supreme task, namely, to realize himself as God's image-bearer (2 Tim. 3 :17) ; and (b) by seeking in that same dependence upon God to re-constitute the sin-perverted world by realizing God's Kingdom in all spheres and phases of life (Matt. 6 :33). This is possible at least in principle thru Christ, who is not only the Creator (as the Logos) but also the re-creator. (John 1) ."

With all respect for the ability of the authors of these specific principles (for, though I know not who they are, I presume that they were leaders, men of outstanding ability in the Christian School Movement), I nevertheless, maintain, that it would be difficult to compose anything more bombastic than this fifth declaration. It is characterized by high-sounding phraseology that, however, are lacking of specific content altogether. I am confident that the authors themselves could not possibly define what exactly they mean by their statement. Still less, I think, would it be possible for them to tell us how a school could attain to the ideal and reach the purpose, or even approximate it, that is here set forth as the objective of Christian education. Enable the pupil to realize himself as God's image-bearer? Re-constitute a sin-perverted world? Realize the Kingdom of God in all spheres and phases of life? If these phrases mean what they express, if they are not mere hollow sounds, how could, what is here proposed possibly be realized? What is done by the Christian School as it actually exists today to approximate

this objective? Or, what is even proposed as the way of its approximation?

But let me call your attention to some of the high phrases here used. Let me examine them with YOU to see what meaning they must convey and how they err.

"The all-embracing objective of the school is to promote the glory of our covenant God."

This may pass. In Calvinistic circles we have heard so often that the purpose of all things is the glory of God, that the expression has become hackneyed. It stands for a fundamental truth, no doubt, though by its frequent use and that without further definition it cannot be denied that it has developed a somewhat hollow sound. But it cannot be gainsaid that the purpose of all things, hence, also of the Christian School is the glory of God. Besides, in what follows the authors specify this general statement and inform us about the specific way in which the school may "promote" the glory of God.

This the school must do, first of all, by seeking to equip the pupil for his supreme task, and that supreme task is *that he realize himself as image-bearer of God.*

Now, it is not at all clear, what the authors mean by this strange expression, nor is it clear what the school must do to equip the pupil for this task.

Do the authors here refer to the regenerated covenant-child, in whom the image of God has been restored by grace? Or do they have in mind any pupil, natural or spiritual, and must the school make of all the children men that realize themselves as image-bearers of God? If I consider the expression in the light of the context, I come to the conclusion that the latter is meant, though I hardly dare to believe this. The fact is, that the only time the expression "image-bearer of God" is used in these "specific principles" it is applied to fallen man! We read it in the third of these declarations: "Though depraved, man is nevertheless an image-bearer of God." The context leaves me no other alternative than to assume that the authors in this fifth declaration define the purpose of the Christian School as consisting in this, that it equip any man, any child for the task of realizing himself as an image-bearer of God! But if this should be the actual meaning of the authors, I maintain (1) That the task is an impossible one, for the natural man has not the image of God. (2) That this whole conception is contrary both to Scripture as to our Reformed Confessions. (3) That the reference to II Tim. 3:17 certainly is a mistake, for it speaks of "the man of God" and not of any man. If this is not the meaning which the authors intended to convey, if they should have in mind God's covenant child, I call their attention (1) To the fact, that in all these "specific principles" they have not once been specific enough to even speak of the covenant-children. (2) That the only other time they speak of "image-bearer of God" they apply the expression to the natural man. (3) So that, if they do not mean the natural man here, if they do not intend to express that

the Christian School exists for the purpose of causing any pupil to realize the image of God, they and their "specific principles" are to blame for the fact that one is hopelessly incapable of finding any "specific" meaning in their declarations.

But the more I examine these "specific principles" the more firmly I become convinced that the authors very really intended to convey the idea that the Christian School has its objective in this, that it equip all the pupils (whether they be covenant-children or children of the world, this makes absolutely no difference, because "man though depraved is nevertheless an image-bearer of God) to realize themselves as God's image-bearer!

And what, then, may it mean, that one realize himself as an image-bearer of God? A strange expression, indeed! It is neither Scriptural nor Reformed. It is rather philosophical. Literally it must, no doubt, mean that one must make himself real as God's image-bearer. And I suppose that the real intention of the authors is to say, that the pupil must learn to manifest himself in the world as such an image-bearer. But how?

The authors stated in the third declaration that man, though depraved is, nevertheless, an image-bearer of God, and that, therefore, by restraining grace he is able to do civil good. The authors, therefore, proceed from these principles: (1) The natural man is still an image-bearer of God. (2) As such he is able to do civil good. (3) This doing of civil good is the self-realization of the natural man as an image-bearer of God.

And viewed in this light the fifth declaration can only mean, that it is the purpose of the Christian School to enable the pupil to do civil good! For, thus he realizes himself as an image-bearer of God!

But I must say more of this in another issue.

H. H.

BEKENDMAKING

Het Curatorium der Theologische School onzer Kerken hooft, D. V., te vergaderen in een der lokalen der Eerste Protestantische Geref. Kerk (Fuller Ave.) Grand Rapids, Mich., den 31sten Mei, om half vier des namiddags.

Op deze vergadering bestaat gelegenheid om zich aan te melden om opgenomen te worden als student aan onze School.

Adspiranten worden er aan herinnert, dat men moet indienen aan het Curatorium:

1. Een bewijs van lidmaatschap in een Protestantische Gereformeerde Kerk.

2. Een aanbeveling, eveneens van zijn kerkeraad, hem aanbevelende aan het Curatorium om als student te worden opgenomen.

Namens het Curatorium,

L. Vermeer, Scriba.

sprak hij zichzelf dan ook niet zelden tegen. Dit is ook het geval ten opzichte van zijne beschouwing over de Heilige Schrift. Zou men uit sommige zijner gezegden den indruk ontvangen, dat hij niet geloofde aan eene door God ingegeven Schrift, aan den anderen kant laat hij zich ook weer uit op een wijze, die allen twijfel wegneemt, dat de Schrift voor hem het Woord Gods, was. Zoo noemt hij den Heiligen Geest "den allerduidelijksten en allereenvoudigsten schrijver, die er gevonden kan worden in hemel en op aarde." Ook noemt hij de Heilige Schrift "God Zelf." En hij zegt, dat de Heilige Bijbel het hoogste en beste boek van God is. Zoodat men met Luther aan te halen toch eenigszins voorzichtig dient te zijn, wil men hem niet verkeerd voorstellen. En hetzelfde mag ook worden gezegd van Zwingli.

Maar bij Calvijn is dit anders. Bij hem vindt men deze tegenspraak niet. Hij houdt de Schrift voor het onfeilbare Woord van God, door Hem ingegeven. Op grond van deze waarheid bouwt hij heel het systeem der leer. Immers legt hij er nadruk op dat "wij moeten vasthouden . . . dat de geloofwaardigheid der leer niet eerder wordt bevestigd, dan wanneer wij ontwijfelbaar overtuigd zijn, dat God haar Auteur is (auctorum ejus esse Deum)," Instit. I, c. 7, 4. En verder: "Dit behoort dus vast te blijven, dat zij, die door den Heiligen Geest inwendig zijn onderwezen, volkomen in de Schrift berusten, en dat zij op zichzelf geloofwaardig is, en niet aan betoelingen en bewijsovoeringen mag onderworpen worden; en dat ze evenwel de geloofwaardigheid, die ze bij ons verkrijgt, door het getuigenis van den Geest bekomt. Want ofschoon zij zich, door hare majesteit, vanzelf eerbied verwerft, nochtans doet zij ons eerst dan ernstig aan, als zij aan onze harten verzegeld is door den Geest. Als wij dan door Zijnen invloed verlicht zijn, zoo gelooven wij, niet door ons eigen oordeel of dat van anderen, *dat de Schrift haar oorsprong heeft van God (a Deo esse Scripturam)*, maar boven het menschelijk oordeel stellen we zekerder dan zeker (niet anders dan of wij daar de Godheid van God Zelf aanschouwden), dat zij door den dienst van menschen, *uit den mond van God zelf tot ons is afgevoerd* (ab ipsissimo Dei ore ad nos fluxisse)." Instit. I, 7, 5.

In het licht van al deze getuigenissen zeggen we zeker niet te veel, als we beweren, dat de voorstelling van Dr. U., die onderscheid wil maken tusschen de Schrift en Gods Woord, in den zin, dat de eerste menschelijk en alleen het laatste Goddelijk is, die de Schrift wil gekenmerkt zien door al het gebrekkige van het menschelijke, van de historische lijn der beschouwing van de Kerk aller eeuwen afwijkt en dat hij zich ook niet op de Reformatie kan beroepen voor zijne voorstelling, allermint wel op Calvijn. Veeleer moet de beschouwing, die Dr. U. ons biedt van de Heilige Schrift, terug worden gevonden, zij het ook in eenigszins anderen vorm, in de meer of minder mystieke en subjectivistische richtingen, die vertegenwoordigd

waren door mannen als Sebastian Franck, Caspar Schwenkfeld, Theobald Thamer en Labadie. Bij hen toch vindt men altijd weer het onderscheid tusschen den Bijbel en het Woord Gods. Thamer beschuldigde Luther, dat hij de letter der Schrift vergoddelijkte. En de Labadisten legden er nadruk op, dat de Schrift wel de waarheid bevatte, maar zelve niet de waarheid is. De Goddelijke waarheid is oneindig, zoo spraken zij, en kan niet door de letter worden uitgedrukt of beperkt. We moeten eene leer niet aannemen, omdat zij in de Schrift gevonden wordt, maar omdat zij van God komt. Op deze subjectivistische lijn ligt ook de voorstelling, die Dr. U. ons biedt in zijn boek.

Als we dan ook de vraag bespreken, hoe de Heilige Schrift van zichzelf spreekt, hebben we zeker het volste recht, om haar zoo te stellen, als we in het begin van dit artikel deden: heeft de Kerk aller eeuwen zich op een dwaalspoor bewogen of berust haar geloof in een door God ingegevene, onfeilbare, Goddelijke Schriftuur op de Heilige Schrift zelve?

Beantwoorden we deze vraag een volgende keer, D. V.

H. H.

The Christian School Movement Why a Failure?

IX

The first part of the fifth of the "Specific Principles" (see number of May 15) which pretends to state the objective of the Christian School, is bad enough. The school must equip the pupil for his supreme task, to realize himself as the image-bearer of God! For, in the light of all that precedes in these principles, this can only mean that the Christian School must enable the pupil to do civil good!

In the light of such statements one can understand the language often heard from would-be leaders of the Christian School Movement, whenever they are called upon to make a speech in public, either at graduation-exercises or at other public occasions connected with the Christian School, and which is chiefly characterized by its lack of all specifically Reformed, or even Christian sound.

But the statement: that the school must seek to equip the pupil for his supreme task, namely to realize himself as the image-bearer of God, certainly cannot rest on the basis of the text that is given as reference in this connection, II Tim. 3 : 17 : "That the man of God may be perfect, thoroughly furnished unto all good works." For, this text knows nothing of the image of God in all men, of which the "Specific principles" speak. It speaks of the man of God, the regenerated and sanctified Christian. Neither does this text know anything of the supreme task of this man of God as

consisting in this that he realize himself as God's image-bearer. It merely holds before him as the purpose whereunto God has called him, that he must be perfect in the midst of the world, without blame and rebuke in the midst of a crooked and perverse generation. And for this end the man of God must have Scripture, the inspired Word of God, as a constant guide and light in the darkness, for it is profitable for doctrine, for reproof, for correction, for instruction in righteousness.

And the second part of this fifth "specific" principle is equally bad and corrupt: "by seeking in that same dependence upon God to re-constitute the sin-perverted world by realizing God's Kingdom in all spheres and phases of life."

Unless the language of this statement is incorrect, it expresses that this is the objective of the Christian School. I suppose, however, that the authors did not exactly express their "meaning. No doubt, they intended to declare that the school must seek to equip the pupil for this task of reconstituting a sin-perverted world by realizing God's Kingdom in all spheres of life.

But this makes very little difference.

The point is that the authors of the principles, in holding this ideal before us, as the objective of the Christian School, are shooting at the moon and the moon placidly smiles back, quite undisturbed by the ridiculous attempt. The fact is, too, that, nevertheless, they make an impression by this flighty language, the proud Pelagianism of which is somewhat covered up by the deceiving "in humble dependence upon God"; that they make many people believe, that it is, indeed, quite possible effectively to shoot at the moon; that it is altogether within the domain of human power to re-constitute a sin-perverted world and to realize the Kingdom of God in all spheres and phases of life. The language of this fifth principle one may hear frequently in our day. And, finally, the fact is too, that such lofty and flighty language about high ideals makes the very devil laugh, for he realizes quite well, how harmless a pastime it is for the Christian School thus to direct its missiles at the moon.

Let us take this language seriously for a moment and analyse it.

What is the "sin-perverted world"?

In its connection the phrase here must mean the world of ungodly men, as they live out their life of sin in every sphere, and pervert all things. The world as, living from the principle of sin, it corrupts every phase of life, the family, the state, society, business, industry, science and art. Such is the "sin-perverted world."

To re-constitute cannot mean anything else than to set up again, to put on a new basis, to establish on a new and better foundation. It signifies, therefore, so to reform the whole ungodly world, that it no more lives from the principle of sin, but from a new principle, in all spheres and domains of life.

From what principle, you ask?

The authors of this "specific principle" are ready with their answer: we must realize the Kingdom of God in all spheres of life!

Now, this "reconstituting of the sin-perverted world," this realization of the Kingdom of God in the world must mean either of two things: that it is the objective of the Christian School to convert all, or the great majority of ungodly men into citizens of the Kingdom of God; or that it aims at realizing the Kingdom of God and reconstituting a sin-perverted world by way of social reform. In the first instance this "specific principle" is most thoroughly Pelagian. If the authors had in mind the second possibility, which is far more probable (if, at least, they had anything definite in mind at all), they here proclaim nothing but the modern gospel of social Christianity.

And in both cases they are shooting at the moon. For, neither in the one way, nor in the other, can man, can a group of men, can the Christian School or, for that matter, the whole Christian Church, reconstitute the sin-perverted world or realize the Kingdom of God on earth!

Nor does Scripture ever speak such language. It does, indeed, admonish the children of God, that they shall be without rebuke and blameless in the midst of the world, that they shall walk worthy of the vocation wherewith they are called, that they shall walk as children of light in darkness, that they shall be witnesses of God and His Christ and His covenant in the world, that for this they shall be willing to suffer with Christ and consider it grace that they may believe in Him and suffer with Him. But nowhere does it assign to the people of God the task of reconstituting a sin-perverted world and of realizing the Kingdom of God on earth!

That is God's work, not ours.

That is not, that cannot be, and that may no longer be presented as if it could possibly be, the objective of the Christian School.

A school that is inculcating these principles is simply instilling the principles of modernism into the hearts and minds of its pupils. And this is all the more dangerous because it is done in the name of Christianity, if not of Calvinism.

Instead of this fifth declaration I offer the following:

It is the objective of the Christian School to furnish the pupil with an education which in all its branches is rooted in the principle of the fear of God as the beginning of wisdom; and thus to co-labor, in its own proper domain, alongside of and in distinction from the home and the church, to equip the pupil with that knowledge and wisdom which is necessary in order that he may be able to walk in the midst of the world worthy of the vocation wherewith God calls His people, and that the man of God may be perfect, thoroughly furnished unto all good works.

H. H.

op het *spreken* der apostelen en niet ook op hun *schrijven*. Bovendien hebben we aan het einde der Schrift nog een geheel bijzondere openbaring van Jezus Christus, die God Hem gegeven heeft, om Zijnen dienstknechten te toonen de dingen, die haast geschieden moeten, Openb. 1:1. En de getrouwe Getuige zegt van deze openbaring: Zalig is hij, die *leest*, en zijn zij, die hooren de woorden dezer profetie en die bewaren hetgeen in dezelve *geschreven* is, Openb. 1:3. Johannes ontvangt dan ook het bepaalde bevel, dat hij moet *op-schrijven* hetgeen hij gezien heeft, Openb. 1:1. Tot zevenmaal toe ontvangt Johannes het bevel: *Schrijf aan den engel* der gemeente, en heeft hij wel waarlijk letterlijk opgeschreven, wat de Geest tot de gemeenten zegt, Openb. 2 en 3. En aan het einde van hetzelfde boek lezen we: *deze woorden* zijn getrouw en waarachtig, cap. 22:6. En ook: Want ik betuig aan een iegelijk, die de woorden der profetie dezer boeks hoort: Indien iemand tot deze dingen toedoet, God zal over hem toedoen de plagen, die in dit boek geschreven zijn. En indien iemand afdoet van de woorden des *boek*s dezer profetie, God zal zijn deel afdoen uit het boek des levens en uit de heilige stad en uit hetgeen in dit boek geschreven is.

Voeg daar nu nog aan toe, dat schier overal God of Christus of de Geest des Heeren als het getuigend en sprekend Subiect in de Schrift voor ons optreedt, en dat op sommige plaatsen de Schrift zelfs met het sprekend Subiect wordt vereenzelvigd, en het zal toch alleszins verklaarbaar niet alleen, maar ook volkomen gerechtvaardigd en juist moeten worden geacht, als de Kerk aller' eeuwen die Schrift als boek aanvaard heeft en nog aanvaardt, als het eigenlijke Woord Gods. Het is maar niet in het gesproken woord der profeten, maar overal in de *Schrift*, dat de profeten voor ons staan met het alles voor zich opeischend, absoluut gezaghebbend: "Zoo zegt de Heere!" De Pentateuch is' vol van de uitdrukking: Toen sprak de Heere tot Mozes! En het is, voor wie de O. T.-ische profetie bestudeert, een bekend feit, dat het Subiect God en het subiect de profeet dikwijls slechts met moeite, soms in het geheel niet te onderscheiden zijn, alsmede, dat het soms Israel als volk, soms het overblijfsel naar de verkiezing der genade, soms Christus Zelf is, terwijl het toch in den grond der zaak altijd hetzelfde Subiect is, dat als de Knecht des Heeren sprekend en handelend in de Schrift optreedt. Alleen in dit licht is het ook te verklaren, dat de Schrift in Rom. 9:17 kan zeggen: Want de *Schrift* zegt tot Farao: Tot ditzelve heb ik u verwekt, opdat ik in u mijn kracht bewijzen zou. En in Gal. 3:8: En de *Schrift*, tevoren ziende, dat God de heidenen uit het geloof zou rechtvaardigen, heeft tevoren aan Abraham het evangelie verkondigd. Immers wordt ook in deze Schriftuurplaatsen de *Schrift* eenvoudig met God vereenzelvigd.

Als we al deze elementen in het zelfgetuigenis der Schrift samenvatten, dan zeggen we zeker niet te veel, indien we vasthouden, dat het op overweldigende wijze

uitspreekt, dat *de Schrift* 't Woord Gods is, zooals God Zelf, door het Wonder der Genade, het in menschelijke taal tot ons doet uitgaan. Dit Wonder der Genade, waardoor wij thans de Schrift als Gods Woord mogen bezitten, houdt, zooals we! vanzelf spreekt, veel meer in dan de graphische inspiratie of theopneustie. Het houdt ook in heel het Wonder der historie, waardoor God Zichzelven aan Zijn volk heeft geopenbaard, het in het leven roepen van die historische omstandigheden in het leven van Gods volk in de wereld, zoowel als, meer in het bijzonder, in het leven van de heilige schrijvers, die noodig waren, om het organisme der Schrift tot stand te doen komen. Want immers, de *Schrift* is niet maar een Woord Gods, ze is *het* Woord Gods. Ge kunt niet aan haar toevoegen, noch van haar afdoen, zonder haar te schenden. Ze is een organisch geheel, dat ons openbaart den God onzer volkomene zaligheden in Christus en dat overeenkomstig den Raad des Heeren. Wie over organische inspiratie spreekt of schrijft, zal dit voor de aandacht moeten houden. En wie de idee van deze organische inspiratie eenmaal verstaat, houdt ook vanzelf op te spreken van een menschelijke factor. Er is geen menschelijke *factor* in het Wonder der Genade, waardoor de *Schrift* tot stand kwam. Doch het zou ons al te ver van ons onderwerp afvoeren, zouden we thans trachten de idee eener organische inspiratie te ontwikkelen. Misschien doen we het later in een aparte artikelenreeks. Zeker is het, dat het voor onze Schriftbeschouwing van de grootste beteekenis is, dat dit geschiede. Daarom hadden we dan ook zoo gaarne gezien, dat Dr. U. een anderen, den rechten weg gekozen had, om zijne gedachten voor de aandacht der kerken te brengen. Het spijt mij, dat de zaak zulk een droevig verloop heeft. Want ik zou niets liever gezien hebben, dan dat de Kerken in Nederland zich voor de roeping hadden zien geplaatst, om zich over vele dezer dingen eens uit te spreken. Maar misschien zou dit een mooi onderwerp kunnen worden voor een Internationale Conferentie van Calvinisten. Ofschoon Schilder nog altijd schijnt te meenen, dat ik op zulk een Conferentie geen plaats zou kunnen hebben (ofschoon ik volhoud, dat ik daar juist zou moeten zijn), toch zou ik thans reeds voor bespreking op zulk eene Conferentie dit onderwerp in overweging willen geven: *De idee eener organische Schrift-inspiratie*.

Een rolgende keer nog iets over enkele bepaalde Schriftuurplaatsen in verband met het getuigenis der Schrift aangaande hare eigene inspiratie.

H. H.

The Christian School Movement Why a Failure?

X

In the last part of the fifth of the "specific principles" the authors declare why and how it is possible

for man to realize himself as the image-bearer of God and to reconstitute the sin-perverted world into the Kingdom of God. It reads as follows: "This is possible at least in principle thru Christ, who is not only the Creator (as the Logos), but also the recreator."

I want to call the attention to this, apparently so profound language, only in passing. Its nonsense is glaringly apparent. It is not clear whether the authors intended, in this last sentence, to adduce two separate grounds, one for each statement made in the fifth "specific principle," or whether the whole sentence is to be understood as one double ground for the possibility of both preceding statements. In the first instance their meaning is, that it is possible for man in general to realize the image of God, as it is left in him after the fall and by common grace, thru Christ as the Creator or Logos; while it is possible to reconstitute the sin-perverted world thru Christ as the re-creator. In the second instance they intend to say that both are possible for both reasons. But whatever they intend to declare, the nonsense of it remains and is very apparent. For, no more than it is possible for man to realize the image of God through the Logos, or to constitute or establish the world through the Creator, no more is it possible for him to realize the image of God through Christ or to re-establish the world thru the re-creator. *We* do not realize the image of God, neither do we constitute or re-constitute the world. Both are absolutely the work of God through Christ. The authors here are not only shooting at the moon, but they are also flattering themselves, that it is possible to hit it.

But we must still call attention to the closing paragraph of these "specific principles." It reads as follows: "In determining the Course of Study to be offered, in preparing the lesson material, in giving the daily instruction, the above purpose should be consciously present as the all-embracing objective. To accomplish this great task, the teacher must have the fear of God in his heart and the determination to live it out in his profession; and he must utilize to the full whatever light God's Special Revelation sheds upon the various realms-of human knowledge."

The last part of this paragraph, describing the requisite qualifications of the teacher, does, indeed, point to something very desirable, that, namely, the teacher must have the fear of God in his heart and the determination to live it out in his profession. But, in the first place, it may be doubted, however desirable it may be, however necessary such spiritual qualifications may be from the viewpoint of the teacher, whether it is strictly necessary in order to carry out the Course of Study. The authors become somewhat pietistic in this paragraph. But, in the second place, this circumscription of the qualifications of the teacher cannot possibly serve as a working-principle for the School-boards in the appointment of teachers. If I may apply *an old phrase*, well-known in ecclesiastical spheres, to

the members of school-boards: *de intimis non judicant curatores scholae grammaticae*. It is quite impossible for members of the school-boards, when they confront the task of appointing teachers, to determine whether or not a certain applicant has the fear of God in his heart and the determination to live it out in his profession.

I, therefore, suggest something of a more objective nature in the following paragraph:

In determining the Course of Study of the Christian School the principles heretofore set forth should be adopted as a basis for the entire curriculum. And of the teacher, upon whom rests the responsible task of carrying out this Course of Study, it shall be required, that he present a testimonial from a consistory of a Reformed Church and a diploma from a Reformed Normal School. It shall also be required of him that he express full and whole-hearted agreement with the basic principles heretofore set forth and that he declare his purpose to make of the teaching-profession no stepping-stone, but his life-task.

In closing this series of articles let me present now the entire platform of principles as we suggested that it should be rewritten:

SPECIFIC PRINCIPLES

1. The Bible is from beginning to end the written Word of God, given by infallible inspiration. All school administration, instruction and discipline shall be based on it and permeated by its teaching, for we acknowledge that the fear of God is the beginning of wisdom.

2. God, Who created and sustains all things and governs them according to His sovereign counsel; Who is Triune and, as such, lives an eternal covenant-life of friendship in infinite perfection; from eternity-- chose and in time forms a people unto Himself, to stand in covenant-relationship unto Him in Christ Jesus their Lord, that they might walk in all good works which He ordained for them and in all their life in the world should be to the praise of His glory, children of light in the midst of a crooked and perverse generation.

3. From a fallen and wholly depraved human race, and in the midst of a world that lieth in darkness, a crooked and perverse generation, God saves His elect, establishing His covenant with them and their children in the line of continued generations, forming them by His sovereign grace in Christ into a people of Himself, that they might be His friends, and, living in every sphere of life from the principle of regeneration thru faith, they should show forth His praises and walk as children of light in the world.

4. In the midst of and in distinction from the evil world that lieth in darkness and is perverse in all its ways because of sin, it is the calling of the people of God to live by grace from the principle of regeneration according to the will of God in every sphere of life, individual, family, social, industrial, political and ecclesi-

astical, so that they may be children of light in the midst of a crooked and perverse generation. Hence, they insist that ail education, that must prepare their children for such an all-sided Christian walk in the world, shall be adapted to this purpose.

5. It is the objective of the Christian School to furnish the pupil with an education which in all its branches is rooted in the principle of the fear of God as the beginning of wisdom ; and thus to co-labor, in its own proper domain, alongside of and in distinction from the home and the Church, to equip the pupil with that knowledge and wisdom which is necessary in order that he may be able to walk in the midst of the world worthy of the vocation wherewith God calls His people, and that the man of God may be perfect, thoroughly furnished unto all good works.

6. In determining the Course of Study of the Christian School the principles heretofore set forth should be adopted as a basis for the entire curriculum. And of the teacher, upon whom rests the responsible task of carrying out his course of study, it shall be required, that he present a testimonial from a Consistory of a Reformed Church and a diploma from a Reformed Normal School. It shall also be required of him that he express full and whole-hearted agreement with the basic principles heretofore set forth and that he declare his purpose to make of the teaching profession no stepping-stone but his life-task.

H. H.

KERKNIEUWS

Drietal te :

Hudsonville, Mich., Candidaten Gritters, Kuiper en Ds. Kok.

Beroepen te :

Holland, Mich., Cand. M. Gritters.

Oak Lawn, Ds. J. De Jong van Doon, Iowa.

Aangenomen naar :

Redlands, Calif., Ds. G. Vos van Hudsonville, Mich.

NOTICE

A meeting of the board of the Reformed Free Publishing Association will be held Wednesday, August 3, at 7:45 P. M. in the basement of the Fuller Ave. church.

STRENGTH FOR TODAY

"My grace is sufficient for thee."

Oh, ask not thou, "How shall I bear

The burden of tomorrow?"

Sufficient for the day the care,

Its evil and its sorrow:

God imparteth by the way,

Strength sufficient for the day.

Pharaoh's Daughter

Pharaoh's daughter delivered the infant Moses from the murderous clutch of the tyrant. The Reverend Van Baalen's comment on her deed reads as follows: "The king's daughter also comes in for a word of appreciation. The foes of Reformed doctrine printed in a brochure that there was nothing but selfishness and sinfulness in this noble woman. 'The baby was a pretty baby, and so she desired it from a mere selfish motive.' Scripture says, 'She had compassion on him, because he wept.' To decry compassion as sin is not only contrary to human nature, although that is bad enough, but it is worse, it is a denial of the great work God's common grace is able to work even in the hearts of unregenerated men and women. Noble impulses do not arise from sinful tendencies of depraved human nature. To deny the work of God's Spirit because we prefer a single, track system of thought to 'the plain indications of Scripture is a grievous sin and one that cannot but result in an unchristian attitude toward mankind in general. Let us rather pray that those who, do not have the heart-renewing grace of God may never put the Christians to shame by their noble deeds of charity. Humility over against men as well as toward the Lord is befitting the Christian." So far the Reverend Van Baalen.

So then to insist that in the natural man is found nothing but selfishness and sinfulness is to show one's self up as a foe of Reformed doctrine. Rev. Van Baalen will agree that our 'Catechism and the thirty-seven articles of the Belgic Confession may be taken as the standard of Reformed doctrine. Question 8 of the Catechism reads: "Are we then so corrupt that we are wholly incapable of doing any good? And the answer: Indeed we are; except we are regenerated by the Spirit of God." According to this teaching natural man is wholly incapable of doing any good. Article 14 of the Confession reads in part: "*having corrupted his whole nature*; whereby he made himself liable to corporal and spiritual death. And being thus become wicked and perverse and corrupt in *all his ways*, hath lost all his excellent gifts . . ." From the Canons this excerpt: "There remains, however, in man since the -fall the glimmerings of natural light. . . . Nay further this light man in various ways renders *wholly polluted*, and holds it in unrighteousness . . ."

Considering the statements: "Wholly incapable of doing any good . . . having corrupted his whole nature . . . this light man in various ways renders wholly polluted, . . ." pondering this text from the Proverbs (Prov. 17 :10) "the tender mercies of the wicked are cruel . . ." one cannot help but being struck with amazement at the assertion of the reverend that in our appraisal of the daughter of Pharaoh's compassion, we reveal ourselves as enemies of the Reformed truth. In saying this woman's compassion